

ČESKÉ VĚZEŇSTVÍ

OBČASNÍK PRO VĚZEŇSTVÍ A KRIMINÁLNÍ PREVENCI

1/2018

MINISTR SPRÁVEDLNOSTI OCENIL PRACOVNÍKY

RESORTU VĚZEŇSTVÍ

Z OBSAHU

VĚZNICE RAPOTICE STR. 22

STR. 2	ROZHOVOR
STR. 7	KRÁTCE
STR. 9	TÉMA
STR. 11	RESOCIALIZACE
STR. 14	VĚZEŇSKÁ SLUŽBA
STR. 22	VĚZNICE ČR
STR. 26	ENGLISH CORNER
STR. 29	HISTORIE
STR. 33	ZAHRANIČÍ
STR. 35	DUCHOVNÍ SLUŽBA
STR. 36	SPORT

ROZHOVOR

STR. 2

PROJEKT

STR. 12

SPARTAN

STR. 36

ČESKÉ VĚZEŇSTVÍ Č. 1/2018

Vydavatel: Vězeňská služba České republiky, Soudní 1672/1a, 140 67 Praha 4, IČ 00212423

Editor: Robert Blanda

Grafická úprava: Karel Neuvirt

Foto: Vězeňská služba České republiky, archiv redakce

Adresa redakce: Generální ředitelství Vězeňské služby České republiky, poštovní příhrádka 3, PSČ 140 67 Praha 4
<http://www.vscr.cz>

telefon 244 024 111 (ústředna), 244 024 412, 244 024 415, fax: 241 409 072

Distribuce časopisu, objednávky a předplatné:

e-mail: to@grvs.justice.cz

Výroba: tiskárna Vazební věznice Praha – Pankrác

© Vězeňská služba České republiky, Praha 2018, Registrační značka MK ČR 6334, ISSN 1213-9297.

ÚVODEM

Vážení čtenáři,

dostává se vám do rukou první letošní číslo časopisu České vězeňství. Počínaje tímto vydáním bude náš časopis vycházet jen dvakrát v roce, první číslo nyní v létě a druhé před Vánocemi. Pokusíme se postupem času obě tato vydání trochu rozšířit, abychom vám alespoň trochu nahradili dvě vydání, která byla zrušena.

Náhradou za tato čísla časopisu bude i naše větší přítomnost na internetu, kam se postupně více přesunou zprávy o dění ve Vězeňské službě ČR, zatímco tištěný časopis by se měl více zaměřit na odborné články, větší materiály a analýzy, reportáže a podobně. Chystáme se také v dohledné době vstoupit na sociální síť, kde s námi rovněž můžete být v každodenním kontaktu.

V tomto čísle se můžete těšit na další pokračování reportážního seriálu o počátcích penitenciární psychologie v českém vězeňství; tentokrát je to rozhovor s bývalou generální ředitelkou vězeňské služby Kamilou Meclovou. Zajímavý je také rozhovor s výstrojním expertem a konzultantem Milanem Kozákem či článek o legendární zbrani spojené s dějinami vězeňské služby minisamopalem Škorpion vz. 61.

Věřím, že i přesto, že se letos setkáte jen se dvěma čísly časopisu České vězeňství, naleznete v něm dostatek zajímavého čtení z nejrůznějších oblastí českého vězeňství...

kpt. Robert Blanda

KAMILA MECLOVÁ: DĚTI MAJÍ PRÁVO NA ŠŤASTNÉ DĚTSTVÍ

SOŇA HALUZOVÁ

Kamila Meclová vždy chtěla pracovat s dětmi a nakonec se jí to i podařilo, i když „za mřížemi“. Její příchod do vězeňství byl ovlivněn celou řadou náhod, svého rozhodnutí ale nakonec nikdy nelitovala. Za svůj život pracovala jako sociální kurátorka, psycholožka, ředitelka, náměstkyně a dosud jako jediná žena v historii zastávala ve vězeňské službě i post nejvyšší – funkci generální ředitelky. Osobně je asi nejvíce pyšná na vznik oddělení matek s dětmi ve Věznici Světlá nad Sázavou, ale nejen o tom jsme si spolu povídaly...

KDO VÁS ZÍSKAL PRO PRÁCI VE VĚZEŇSTVÍ BYLO TO VE VAŠEM PŘÍPADĚ TRADIČNÍ RODINNÉ ŘEMESLO, KTERÉ SE V RODINĚ DĚDÍ, NÁHODA, NEBO OD PRVOPOČÁTKU ODBORNÝ ZÁJEM? Můj příchod do vězeňství byl poznamenán celou řadou náhod. Ještě než jsem začala studovat psychologii, tak jsem se vždy chtěla věnovat problematice nechtěných dětí, kojeneckých ústavů či dětských domovů, a proto jsem na toto téma také zpracovávala svou diplomku u pana profesora Zdeňka Matějčka (pozn. prof. Zdeněk Matějček byl světově

uznávaný dětský psycholog, který se průkopnický věnoval studiu podmínek vývoje dětí v ústavech, 1922–2004) a pana profesora Josefa Langmaiera (pozn. profesor Josef Langmaier položil základy dětské klinické psychologie a podílel se zejména na výzkumech v oblasti psychické deprivace, 1921–2007). Jenomže když jsme se přestěhovali do Kladna, kde můj muž dostal byt a práci psychologa v psychiatrické ambulanci, tak pro mne volné místo psychologa nebylo. Začala jsem tedy běhat po Kladně a představte

si, že mě nechtěli ani jako učitelku v mateřské školce. A tak jsem se dostala k romské problematice a šla jsem dělat cikány, což se tehdy mohlo říkat. S kolegyní jsme jezdily po vesničkách, chodily do šílených rozpadajících se baráků a počítaly tam děti. Ty děti tam třeba v obrovské zimě tenkrát běhaly boso, ale zjevně nijak nestrádaly. A protože jsme věděly, že finanční výpomoc okamžitě skončí v nějaké hospodě, tak jsme tam s kolegyní vozily i jídlo. Těžké plné tašky, v zimě na saních a byly jsme na sebe pyšné. A jednou jsme se takhle „nafučené“ zastavily v krámku a nakupovaly ty věci, když nám paní prodavačka řikala: „Vy si s tím děláte takové starosti, a jak si myslíte, že to dopadne? Staří vezmou to, co se dá směnit v hospodě, a vymění to zase za tu flašku.“ V době, kdy jsem dělala kurátorku pro romskou problematiku, tak se ve Věznici Vinařice konala nějaká porada k psychologické problematice vězňených osob a souhrou náhod mě na ni pozvala kolegyně, která se mnou studovala psychologii. Byla tam také pozvaná a řikala mi: „Pojď se mnou, ať tam v civilu nejdu sama a necítím se tam jako osina v trní.“ Ve věznici se pak ukázalo, že odtud zrovna odchází psycholog a že by nutně nějakého přijali. Tenkrát jsem šla domů úplně nadšeně a řikala si: „Konečně se na mě štěstí směje a dostanu se ke svému nádobíčku.“

Následovaly přijímací procedury a prověrky, jestli tedy není v naší rodině někdo protistátně orientován, ale všim jsem „prolezla“ a i jako nestraní jsem byla přijata. Jen jsem musela napsat něco k tomu, jaké postoje jsem měla v roce 1968, z čehož jsem se vykroutila s tím, že v tu dobu jsem byla „zamilovaná a měla jsem jiné starosti“. A když jsem do Vinařic nastoupila, tak se ke mně dostala informace, že náčelník spíše než mne by potřeboval vycvičeného psa do pásma. To byl takový políček, kdy jsem si řikala: „Kam jsem to vlez-

la!“ Kancelář jsem měla na oddělení nápravně-výchovné činnosti, kde se mnou byli také sociální pracovníci a speciální pedagogové a celkově byla tato chodba velmi „osvícená“.

JAK S ODSUPEM DOBY VZPOMÍNÁTE NA SVÉ PRVNÍ DNY V NOVÉ PRÁCI „ZA KATREM“? LITOVALA JSTE POTOM NĚKDY SVÉHO ROZHODNUTÍ?

Nikdy jsem neměla pocit, že bych se snad styděla říct, kde dělám. Naopak, řikala jsem to s hrdoostí a nikdy jsem svého rozhodnutí nelitovala. A myslím si, že i když mi bylo někdy velmi těžko a věci se nedařily, jak jsem chtěla, tak jsem si řikala: „Přece neutečeš od dobrých věcí!“ Prostě jsem měla pocit, že se tady dá dělat spousta dobrých věcí a ten prostor je nekonečný. Že se to prostě nikdy nedá stihnout, protože kdyby i teď vězeňství dostalo miliardy, tak třeba za čas by bylo tam, kde jsme si představovali: malé věznice, ubytování po jednom nebo po dvou, permanentní vzdělávání veškerého personálu, nejenom toho, který zachází s vězni. Vždyť to potřebuje každý, jinak vyhoří jak nějaké dříví. V takové situaci ale nejsme a dlouho nebudeme. Můžeme si říkat známé přísloví: „Trpělivost růže přináší...“

VZPOMENETE SI DNES JEŠTĚ, JAK VYPADALA VE VĚZNICI VAŠE PRVNÍ KANCELÁŘ?

CO BYLO NEJČASTĚJI OBSAHEM DOTAZŮ VĚZŇŮ? Moje první kancelář byla opravdu taková vojenská. Jednak byla vymalovaná okrem, který už byl zašlý, a pak tam byl trezor, tedy taková zelená ošklivá plechová skříň, kam jsem musela zamýkat své pomůcky a některé služební příručky. Měla jsem tam také jeden svůj pracovní stůl a jeden stůl, kde sedávali odsouzení. Jejich žádanky se většinou týkaly toho: „Paní psycholožko, já bych potřeboval pomoc přemístit jinam, protože tady mě vězni šikanují,“ nebo se zadlužili a potom jim hořela půda pod nohama, tak potřebovali pomoc dostat se jinam. To jsme jim samozřejmě nemohli vyhovět, ale chodili za mnou i vězni se skutečně depresivními stavy. Ve Vinařicích se fárlo a byli tam i vězni, kteří trpěli klaustrofobií a najednou, když se dostali dolů, tak nemohli ani dýchat. Takové případy jsme řešili ve spolupráci s psychiatrem a docela jsem žasla, že moje stanoviska a doporučení byla akceptována. Ukázalo se to také u případu jednoho transvestity, který zvládal fárání, ale nechával si od horníků nosit ženskou rtěnku a tou se potom potají maloval. On totiž nutně potřeboval ke své existenci alespoň nějaký náznak ženství. Nakonec se tento odsouzený

dostal do mé péče, protože strážní mu rtěnky opakovaně zabavovali, a on, že si snad něco udělá, že pod tou zemí prostě zůstane a že nevyfárá, že spáchá sebevraždu. Tak já jsem ho poslala ještě k panu psychiatrovi, který napsal, že tento vězeň nepotřebuje žádnou medikaci, ale nutně musí mít u sebe rtěnku. A představte si, že ono to fungovalo. Strážní mu rtěnku nechali, dokonce ji ani nerozdupali a ten chlap tam dožil v pohodě konec svého trestu. To mě překvapilo nejvíc, že se pomalu, ale přece jen rozvíjelo pochopení pro některé zvláštnosti u vězňů, což považuji za prvopočátky individuálního přístupu. Když jsem přišla do Vinařic, tak jsme tam měli tenkrát také jednoho chronického sebepoškozočce. V té době bylo sebepoškozování vězňů výrazným trendem. Polykali nejrůznější předměty či si sypali do očí inkoustovou tužku, aby se dostali někam, kde si mysleli, že jim bude líp. Také my jsme měli jednoho takového odsouzeného, který se opakovaně řezal na zápěstí a krev si nechal kapat na chleba a dožadoval se soli. Bylo to bizarní chování a i on se ocitl na psychiatrii, kde bylo doporučeno, aby nefárlo a pracoval na povrchu. Jednou v noci se mu ale demonstrativní pokus vymkl z rukou a vykrvácel. Jako psycholožka jsem pak dostala za úkol říct tuto smutnou zprávu jeho rodičům. V hlavě jsem si tenkrát sumírovala, jak jim to mám říct, aby to vyjadřovalo útěchu ze ztráty. Jeho matka ale vůbec neprojevovala nějaké citové pohnutí a nakonec mi řekla: „Víte co, paní psycholožko, pro něho je to takhle nejlepší. Vůbec se tím netrapte.“ Já jsem si tenkrát myslela, jak to bude těžké, a nakonec se těm rodičům zjevně ulevilo, že to takhle dopadlo s dítětem, které pro ně bylo nezvladatelné.

KDYŽ JSTE NASTUPOVALA V TÉ DOBĚ DO VĚZNICE JAKO PSYCHOLOŽKA, ŠLA JSTE DO UNIFORMY. ABSOLVOVALA JSTE SPOLEČNĚ S OSTATNÍMI FYZICKOU PŘÍPRAVU, STŘELBY A NÁSTUPNÍ KURZ. VYKONÁVALA JSTE TAKÉ NĚJAKOU NEPSYCHOLOGICKOU ČINNOST?

Fyzická příprava, no, to bylo hrozný (povzdech). Když jsem ale nastoupila do Vinařic, bylo to v době takového zvláštního osvícení a renesance. Ve věznici si se mnou moc nevěděli rady, a tak mě nechali chodit v civilu. Takže i z hlediska toho, že jsem tam chodila jako mladá, pěkně oblekaná žena, tak jsem vlastně měla pořád velké množství žádanek, protože vězně pořád něco trápilo. Ale v době, kdy jsem přešla do Pardubic, tak v Praze nastoupil nový náčelník Konečný a ten okamžitě všechny specialisty i učitele oblékl do uniforem. „Neexistuje!“ říkal. Museli jsme si to vyřešit a vězni také. Zvykli si na nás v uniformě, ale aspoň na skupinové poradenství jsme si vymínili, že budeme chodit buď v civilu, nebo aspoň v bílém plášti.

Ale když třeba chyběli lidi, tak jsem musela jít občas pomoci jako dozorčí služba. Přiznám se, že v tom jsem se moc dobře necítila. Stovku ženských vyhánět odněkud do tvaru, protože za tuhé totality musely jít ve tvaru jako vojáci vyrovnaný, tak to mně moc nešlo. A dalším problémem pro mne také bylo dodržování ústrojové kázně. Třeba já jsem měla jiné boty než hnědé, takže jsem hned dostala spráčka. Pak mě dokonce někde četli, že jsem jako neukázněná. Docela dlouho jsem se musela učit i stále zamykání a pečetění a pečlivě si hlídat pečetítko a klíče. To byly ty smutnější chvíle, kdy se člověk nemohl nechat otrávit. Nebo třeba moji práci psychologa hodnotili lidé, kteří neměli ani

střední školu. Nebo mě přijel kontrolovat z Prahy nepsycholog. Otevřel si moji plechovou skříň a začal povídat: „Tohle používáte špatně, tohle by se nemělo...“ Já nevím, kde se to tenkrát ve mně vzalo, protože se spíše snažím z těch věcí slušně a diplomaticky vymluvit. Ale tenkrát se to ve mně nějak vzbouřilo a šla jsem za náčelníkem, že takhle ne, a světe div se, ono to zafungovalo. Když se člověk nedá a k tomu je slušný, čemuž se dnes říká asertivita, tak může dosáhnout pocitu spravedlnosti.

VAŠE ODBORNÉ PŮSOBENÍ VE FUNKCI PSYCHOLOG JE SPOJENO ZEJMÉNA S ŽENSKÝMI VĚZNICEMI PARDUBICE A SVĚTLÁ NAD SÁZAVOU. JAKÉ JSOU ŽENY ZA KATREM?

V mužské věznici je to relativně jednodušší, protože chlapi jsou otevřenější a čitelnější v problematice, se kterou se obrací na psychologa. Kdežto ženy předestírají spoustu pseudoprotéků, a než se dostanete k tomu, co je vlastně skutečným problémem, musíte vynaložit spoustu energie. Ženy ve výkonu trestu jsou nejen mnohem složitější, ale dalo by se říci, že také i záluďnější. Jsou schopné vytvořit obrovský řetěz intrik, aby třeba poškodily tu, která se jim zrovna znelíbila. Mezi ženami vznikají čas-to vztahy jako náhrada sexuálních vztahů venku, přičemž odmítnutí lásky je mnohem více trestáno než mezi chlapy. Právě ženy jsou schopné vymýšlet akty pomsty a jsou schopné to dotáhnout až tak daleko, že třeba zmaří úsilí odsouzené ženy dostat se na svobodu na podmínku. Jsou prostě schopné ji zmanipulovat do takového chování, až si vyslouží kázeňský trest.

TÉMĚŘ KAŽDÝ PSYCHOLOG SI NOSÍ V SOBĚ NĚJAKÝ ŽIVOTNÍ PŘÍBĚH, KTERÝ HO V PRÁCI POTKAL A ZASÁHL VÍCE NEŽ OSUDY JINÝCH. VZPOMÍNÁTE NA NĚKoho TAKOVÉHO Z VĚŽŮ?
Vzpomínám si na jednu odsouzenou, která pracovala jako účetní. Tenkrát za socialismu zpronevěřila 80 tisíc a dostala trest osm let. Do věznice za ní jezdil na návštěvy manžel a dvě šikovné děti. Já jsem jako psychologka v uniformě chodila k návštěvám jako dozorcí služba, což mi vůbec nevadilo. Ale zrovna v tomto případě mě návštěvy citově vyčerpávaly. Já jsem totiž byla v roli represivního činitele, který měl hlídat, že se k sobě nepřiblíží, a nebyla jsem schopna to v tomto případě respektovat. Oni se totiž měli všichni strašně rádi, takže já jsem ji nechala, aby se aspoň trochu pomazila se svými dětmi. Tak to byl příběh odsouzené, kdy jsem si říkala: „Proč? Zpronevěřila peníze pro-

to, aby dostavěli rodinný domek, ale osm let bez rodiny?“ Vím, že jsem to vnímala jako „nespravedlnost“, a říkala si, proč se to nedalo řešit jinak než takhle trápit její děti, kdy bylo vidět, jak se jim strašně stýská po mámě.

A pak mi utkvěla v paměti ještě jedna odsouzená, redaktorka časopisu Svět motorů, která zavraždila svého manžela. Její příběh byl dokonce televizně zpracovaný v hlavní roli s Reginou Rázlovou. Ona sice tvrdila, že ho nezabila, ale stejně to v době výročí jeho smrti nedokázala zvládat. Měla psychické problémy a musela být v péči lékařky. Ve věznici pracovala jako uklízečka, a protože to byla vzdělaná žena, tak se časem dostala a pracovala i jako knihovnice. Když jsem někdy měla službu o víkendu, tak ona uklízela chodbu. Já jsem si dělala kávu a všimla jsem si, jak se na kávu slastně dívá. A tak jsem spáchala „přestupek“, protože tohle kdyby na mě někdy řekla, že jsem jí uvařila kávu a povídaly jsme si o knížkách, tak by bylo zle. I já jsem to vnitřně prožívala jako služební přestupek, prostě trestný čin nedovolený styk s odsouzenou, vždyť to byl nedovolený styk. Takové situace jsem potom také několikrát musela řešit v Pardubicích jako ředitelka, a to včetně styků sexuálních. Tuto odsouzenou jsem viděla jako slušného člověka a v té chvíli jsem si uvědomila, že řada pachatelů trestného činu vraždy by to znovu už nikdy neudělala. Že to prostě byla tak výjimečná konstelace a situační reakce, že se to prostě stalo a šli do vězení, což většina lidí nepochopí a řeknou: „Jak se můžeš bavit s vražedkyní?“

MÁTE DLOUHOLETÉ ZKUŠENOSTI Z PRÁCE PSYCHOLOGA. PROZRAĎTE MI, CO POVAŽUJETE NA PRÁCI PSYCHOLOGA VE VĚZENÍ ZA NEJTĚŽŠÍ?
Já si myslím, že nejtěžší je pro psychologa odhalit skutečnou tvář odsouzeného, protože oni jsou někdy sociálně velmi nadaní a dovednosti jejich manipulace jsou mistrovské. To považuji pro psychologa, který je v časovém stresu, neboť těch žádánek má denně desítky a další práci, za nejnáročnější. Když jsem pracovala ve Světlé nad Sázavou, tak jsme tam měli matku s dítětem, která se nám prezentovala jako super matka. Jakmile se otevřely dveře jejího pokoje, tak ona svoji dcerušku oslovovala zdvořile. Časem ale vychovatelka, která měla toto oddělení na starost, začala věnovat pozornost zprávám od spoluodsouzených, přestože to zpočátku považovala za pomluvu: „Paní vychovatelko, ona tu svou Verunku nemá ve skutečnosti tak ráda. Ona tady před vámi

jen hraje takovou komedii, aby tady mohla být.“ Nakonec se skutečně ukázalo, že ta žena používala svou dceru jako rukojmí k tomu, aby měla snazší výkon trestu, a ve skutečnosti ji vlastně pokrývovala. Před ostatními hrála, jak moc ji miluje, ale sotva byly samy na pokoji a myslala si, že to prostě není vidět ani slyšet, tak se k ní chovala odmítavě, dokonce ji měla i udeřit a chovat se k ní hrubě. Když nadešel čas jejího propuštění, tak jsme to zmínili ve výstupním hodnocení. Takže si myslím, že je nejtěžší, abychom se dostali k pravé podstatě člověka i přes to, co se nám snaží předvést. Ať už je to uchazeč, nebo odsouzený, protože v tendenci manipulovat, simulovat a konfabulovat se třeba recidivisté zdokonalují celou svou kariéru.

V PRŮBĚHU UPLYNULÝCH DESETILETÍ ZAŽILA ČESKÁ REPUBLIKA, RESPEKTIVE ČESKOSLOVENSKÁ REPUBLIKA, VÝZNAMNÉ POLITICKÉ A SPOLEČENSKÉ ZMĚNY. JAK SE TYTO UDÁLOSTI PROMÍTALY DO VĚZEŇSTVÍ?

První chvíle po listopadu byly pro nás velice krušné, protože jsme nevěděli, jak to dopadne a jestli teda můžeme dýchat a konečně se tvářit upřímně. Ale pak, když už to bylo jasné, tak se nám začalo krásně dýchat. V té době jsem pracovala v Pardubicích, kde vykonávaly trest odsouzené ženy, a byli jsme tam skupina specialistů, kdy jsme si říkali: „Co není zakázáno, je dovoleno.“ Odsouzené ženy obecně nechtějí moc utíkat. Když už utečou, tak třeba z pracoviště někde na poli, ale že by šly přímo přes oplocení, to se snad historicky v Čechách nestalo. A tak jsme věděli, že je musíme správně rozdělit, ale ne podle charakteru trestné činnosti, ale podle pedagogicko-psychologické charakteristiky. Bylo to nádherné období, kdy jsme si sami udělali vnitřní diferenciaci, kde jsme měli odsouzené ženy, které spolupracují a chtějí se dostat na podmínku domů, pak jsme měli šedivé myši a pak ty, které nespolupracují. A ta první skupina mohla třeba chodit ve věznici v civilu, což bylo úžasné, a to všechno nám tenkrát bylo dovoleno. A neumíte si představit, jaká to byla motivace pro ty ženy. A tato skupina také mohla chodit na vycházky s vychovatelkou. Pak nám ale tento systém napadli soudci, že si tam oproti zákonu manipulujeme s výhodami a nevýhodami, a tím to tenkrát skončilo. Hned po revoluci vzpoury moc nebyly, protože se uskutečnila známá obrovská amnestie, kdy nám v Pardubicích zůstalo asi jen 50 žen, převážně odsouzených za vraždy. Hodně ale vzpomínám na vzpoury v roce 2000, protože to bylo v době,

kdy jsem sotva přišla do funkce generální ředitelky. Bylo to v návaznosti na změny v zákoně, kdy bylo méně návštěv. Vězni také poukazovali na nevyhovující podmínky ve výkonu trestu. Věznice byly přeplněné. Měli jsme skoro 24 tisíc vězňů, chybělo nám asi šest tisíc míst a peníze na stravní limit byly velmi nízké. Tenkrát se nám podařilo dokonce zjistit, že náš vězeň měl na stravu méně než policejní pes, ale s tím jsme nemohli argumentovat na veřejnosti. Nakonec jsme to zvládli a po vzpourách se konečně našly i peníze, aby se ve věznicích zlepšilo hygienické zázemí a kuchyně a aby bylo také více peněz na stravu. Také byla vyburcována legislativní rada vlády a byl přijat mnohem přísnější zákon na uvalování vazby. Do té doby se nám totiž někdy zdálo, že se institut vazby skoro až zneužívá.

ZA SVŮJ ŽIVOT JSTE PRACOVALA JAKO KURÁTORKA, PSYCHOLOŽKA, ŘEDITELKA, NÁMĚSTKYNĚ A GENERÁLNÍ ŘEDITELKA. JE MOŽNÉ ŘÍCI, ŽE ČÍM VŠÍM JSTE BYLA, JSTE BYLA RÁDA?

Ano, a teď pracuji jako důchodkyně. Já jsem měla ráda i školu. Někdy si říkám, že jsem po své babičce, která byla taková ta udřená ženská na venkově. Ale i když měla těžký život, tak byla pořád usměvavá a zpívala si. Byla svým jednoduchým způsobem šťastná, spokojená, nikdy si na nic nestěžovala a s nikým se nesrovnávala. Můj táta měl po ní také takový pozitivní a optimistický přístup k životu. A tak si myslím, že by to bylo fajn, kdyby to bylo takhle geneticky dané. Samozřejmě, že jsem měla i chvíle, kdy jsem si říkala: „Proboha, co tady na tom světě dělám!“ Ale to jsme si myslím prožili každý. Takové věci se prostě dějí, třeba v partnerském vztahu či v práci.

V LETECH 2000-2005 JSTE PRACOVALA JAKO GENERÁLNÍ ŘEDITELKA VS ČR A DOSUD JSTE JEDINOU ŽENOU, KTERÁ VYKONÁVALA TUTO VYSOKOU FUNKCI. V ZAHRANIČÍ JE ZASTOUPENÍ ŽEN V TAKOVÝCH FUNKCÍCH VÝZNAMNĚ VYŠŠÍ, STEJNĚ JAKO DŮVĚRA V ŽENSKÉ SCHOPNOSTI. CO SI O TOM MYSLÍTE VY?

To máte asi pravdu, ale já jsem takový pocit ani neměla, že bych musela nějak křečovitě prokazovat své schopnosti. Spontánně jsem prostě jela ve své práci a měla jsem kolem sebe úžasný tým, který jsem si mohla vybrat. Pan doktor Otakar Motejl (pozn. JUDr. Otakar Motejl byl český právník a politik, první předseda Nejvyššího soudu ČR a první český veřejný ochránce práv, 1932-2010) mi říkal: „Kamilo, koukejte si vybrat pořádný tým,

jinak vás to semele.“ Ve funkci generální ředitelky jsem pak usilovala například o to, abychom vězně vraceli odhodlané v maximálně možném počtu zpět do společnosti žít v souladu se zákony. Samozřejmě, že ten, kdo je rozumný, tak moc dobře ví, že je to obtížné, ale stejně jsou na tom všechny jiné terapie, alkoholici, lidé závislí na lécích, drogách a my, vězeňský personál, jsme na tom podobně. Přitom nejsme standardní terapeutické zařízení a nemůžeme to dělat v podmínkách zanedbané bezpečnosti. Doteď mě také mrzí jedna věc, která se mně nepodařila za dobu mého působení. Týká se zákona o státní službě. Jsem totiž přesvědčena o tom, že by v uniformě měli být všichni zaměstnanci ve vězeňství, možná s výjimkou logistiky. Anglie s tím nemá problém, Němci s tím nemají problém, prostě všichni jsou zaměstnanci státní služby, mají stejné

počítané roky do důchodu, nároky na dovolenou, platové třídy a kariéerní postup po letech práce. Myslím si, že to není fér vůči všem lidem, kteří pracují například v oblasti odborného zacházení na oddělení výkonu vazby a trestu, a do budoucna bych to viděla jako jeden z hlavních úkolů pro změny v oblasti legislativy. Vždyť vychovatel ve věznici je téměř ve stejném postavení jako vychovatel v družině, a to bych řekla, že to jsou docela rozdílné pracovní podmínky.

JAKO NÁMĚSTKYNĚ I GENERÁLNÍ ŘEDITELKA JSTE PROSAZOVALA ZMĚNY V PARLAMENTU V OTÁZKÁCH VĚZEŇSTVÍ, KTERÉ JSOU NYNÍ PLATNÉ V ZÁKONĚ Č. 169/1999 SB. O VÝKONU TRESTU ODNĚTÍ SVOBODY, BYLA JSTE PŘI JEDNÁNÍCH O ZMĚNĚ TRESTNÍHO PRÁVA, V LEDNU 2000 SE VÁM VELMI DOBRĚ PODAŘILO POTLAČIT VZPOURU V POLOVINĚ ČESKÝCH VĚZNIC, MÁTE VELKÝ PODÍL NA VZNIKU ODDĚLENÍ PRO

VÝKON TRESTU MATEK S DĚTMI, ZLEPŠILA JSTE ZACHÁZENÍ S MLADISTVÝMI ODSOUZENÝMI... NA CO JSTE Z TOHOTO VÝČTU NEJPÝŠNĚJŠÍ?
Osobně jsem asi nejvíce pyšná na vznik oddělení matek s dětmi ve Věznici Světlá nad Sázavou, protože to byl těžký legislativní boj, kdy se do mě pouštěli i kolegové - psychologové a říkali: „Proboha, Kamilo, ty ses zbláznila, děti za mříže?“ A tak já jsem argumentovala, že máme úžasný zákon, který nechává ženu do jednoho roku věku dítěte doma, a pokud ta žena je aspoň trochu normální samice a stará se o své mládě, tak mezi ní a dítětem vzniká citová vazba. To dítě ji miluje, učí se s ní žvatlat, učí se s ní chodit, a v tom nejlepším to my přetrháme a přijde jí nástup do výkonu trestu. „Tak co si, milý pane psychologu, myslíš? Co je dobré pro to dítě? Dát ho do „kojenečku“, nebo ho nechat s mámou?“ Takže když jsem

MĚSTO KROMĚŘÍŽ JE SPJATO S MEZINÁRODNÍMI KONFERENCEMI, KTERÉ ZDE BYLY POŘÁDÁNY VĚZEŇSKOU SLUŽBOU ČR V LETECH 1996 - 2007. JAK ZPĚTNĚ HODNOTÍTE TYTO MEZINÁRODNÍ SEMINÁŘE A KONFERENCE. POŘÁDANÉ VE SPOLUPRÁCI S RADOU EVROPY? NENÍ VÁM TAK TROCHU LÍTO, ŽE TATO TRADICE V KROMĚŘÍŽI JIŽ NEMÁ SVÉ DALŠÍ POKRAČOVÁNÍ?

Především si myslím, že nejenom kroměřížské konference, ale třeba i jiné, pořádané v sousedních zemích, jsou důležité proto, aby se zaměstnanci vězeňské služby mohli vzájemně obohacovat. Jde totiž o permanentní proces: přicházejí noví lidé, mění se složení vězeňské populace či podmínky výkonu vazby nebo trestu. Kroměříž v sobě vždy nesla všechny prvky odborného a slavnostního setkání lidí angažovaných pro určitou věc. Do Kroměříže jezdil konferenci zahajovat ministr spravedlnosti, byli tam zvaní zkušení zahraniční hosté, zaznívaly tam odborné referáty v cizím jazyce, které byly simultánně tlumočeny, byla tam recepce starosty, slavnostní koncert na zámku. Takže to bylo komplexně výjimečné. I o přestávkách a večerech se probírala odborná témata a odehrávaly se tam třeba i hádky ve smyslu co je dobré, co je už nadstandard a co je prostě: „Vy už jste se asi zbláznili, vždyť to je nesmysl.“ Konference v Kroměříži v posledních letech částečně nahradily Penologické dny ve Stráži pod Ralskem, alespoň pokud jde o odbornost. Jistě, bylo to určité hodně nákladné, ale byla to i investice do pocitu zaměstnanců a účastníků, že dělají správné a důležité věci, a ne že se jejich prestiž pohybuje někde na úrovni hrobníka a popeláře.

U PŘÍLEŽITOSTI DNE ČESKÉHO VĚZEŇSTVÍ JSTE V PROSINCI ROKU 2017 PŘEVZALA V PRAZE Z RUKOU GENERÁLNÍHO ŘEDITELE VS ČR PETRA DOHNALA PAMĚTNÍ MEDAILI VĚZNICE VALDICE, KTERÁ BYLA VYDÁNA U PŘÍLEŽITOSTI 160. VÝROČÍ ZALOŽENÍ VĚZNICE VALDICE. CO PRO VÁS TOTO, ALE I PŘEDCHOZÍ OCENĚNÍ ZNAMENAJÍ?

Vážím si všech ocenění, které jsem v průběhu své pracovní kariéry získala. Jsou výrazem uznání a poděkování za práci, která není jednoduchá. Pokud zavzpomínám, tak si hodně vážím také například medaile, kterou jsem dostala od generálního ředitele Ludka Kuly Za zásluhy o rozvoj. Pyšná jsem i na prestižní vyznamenání, které jsem obdržela od prezidenta Dr. Ole Ingstrup na 5. mezinárodní konferenci ICPA v Miami v říjnu roku 2003 za celoživotní práci v oblasti vězeňství a za zásluhy o rozvoj trestní politiky a české vězeňské služby.

VĚZEŇSTVÍ SE POTÝKÁ AKTUÁLNĚ NEJEN S VÝRAZNĚ MENŠÍM ZÁJMEM O PRÁCI VE VS ČR, NAPŘ. CHYBÍ NEJEN PŘÍSLUŠNÍCI, ALE TAKÉ VYCHOVATELÉ ČI PSYCHOLOGOVÉ. PROBLÉMEM JE I FLUKTUACE ZAMĚSTNANCŮ. MÁTE NĚJAKÝ RECEPT NA TO, JAK TYTO PROBLÉMY ŘEŠIT?

Jsem přesvědčena o tom, že se tento problém vyskytuje v určitém sinuoidě. I v době, kdy jsem pracovala ve vězeňství, tak byla období, kdy jsme pociťovali dramatický nedostatek personálu a z okolních věznic se jezdilo vypomáhat tam, kde to potřebovali. Bezesporu problém také souvisí s celospolečenskými podmínkami, tedy prostě s tím, že vězeňství má stále nádech něčeho až málem dehonestujícího. My skutečně nejsme „významná poliklinika, kde se chodí v bílém a kde je ticho a klid“. Podmínky pro práci jsou u nás složité a jen velmi málo lidí k nám přichází s motivem: „Já jsem již od dětství chtěl pracovat ve vězeňství.“ Snad jen možná děti zaměstnanců. Ale dříve, ještě za socialismu, Sbor nápravné výchovy nabízel byty, takže spousta lidí šla za bytem a platem, který nikde jinde nedostali. Na trhu práce tak aktuálně vězeňská služba jen stěží může konkurovat firmám, které jsou úspěšné a prosperující. Takže jednoduchý recept neexistuje, jde o celospolečenskou záležitost na-

bídky a poptávky. Je to ale také otázka pro management věznic, jaké dokáží vytvořit sociální klima ve své věznici, aby se tam zaměstnanci cítili opravdu spokojeni a ne odcházeli jinam.

NYNÍ JSTE SE STALA BABIČKOU NA PLNÝ ÚVAZEK A ZJEVNĚ SI TUTO ŽIVOTNÍ ROLI UŽÍVÁTE. NA CO JEŠTĚ VÁM NYNÍ ZBÝVÁ VOLNÝ ČAS?

„Babičko, zazpívej nám ještě Černé oči, jděte spát.“ Mám šest vnoučat a to mi přináší radost, to je pro mne teď takové to životní nabíjení. Celý život mi také dělala radost turistika a cestování. V roce 2016 jsem ale měla těžký úraz, kdy jsem se ocitla dokonce na čas na vozíku, a tak se teď vracím. Už to nikdy nebude jako dříve, třeba na lyžování můžu už zapomenout. Zůstalo mi ale kolo, hůlky na turistiku, takže Krkonoše, Tatry a teď se k tomu přidává i Šumava, to jsou naše hory. Zrovna tuto neděli jsme ušli zase takových 15 kilometrů a náš pes, který chodí všude s námi, naběhal kilometrů 30. Dříve jsem měla také téměř negativní vztah k čemukoliv, co se týkalo hlíny. Teď to mám naopak, začala jsem zahrádkářit a od semínek pěstovat kytky a rostlinky. Doma mám také piano, s vnoučaty hraje a zpíváme. Bydlíme tak trochu stranou, takže si teď užívám hlavně důchodu a vnoučat.

Mgr. Kamila Meclová se narodila 23. září 1948 v Praze. Před studiem psychologie pracovala v Kojeneckém ústavu v Praze-Krči. V roce 1973 ukončila vysokoškolské studium jednooborové psychologie na Univerzitě Karlově, poté pracovala jako kurátorka pro romskou problematiku při ONV Kladno. U Vězeňské služby ČR (dříve Sboru nápravné výchovy) pracovala od 1. června 1976 do 31. ledna 2010. Do roku 1990 vykonávala funkci psycholožky ve Věznici Vinařice (1976-1983) a Věznici Pardubice (1983-1990), poté 5 let pracovala jako ředitelka Věznice Pardubice (1990-1995). Od podzimu 1995 pracovala jako 1. náměstkyně generálního ředitele VS ČR, v lednu 2000 se stala generální ředitelkou VS ČR. Od května 2005, po odvolání tehdejšího ministrem spravedlnosti, až do odchodu do důchodu k 31. 1. 2010, působila jako ředitelka ve Věznici Světlá nad Sázavou. Je vdaná, má tři děti a šest vnoučat.

ODSOUZENÍ POMOHLI S REKONSTRUKCÍ KNIHOVNY

Malí čtenáři obce Staňkovice mají zásluhou odsouzených z Věznice Nové Sedlo o radost více. Představitelé obecního úřadu ve Staňkovicích oslovili vězňci a požádali o pomoc při rekonstrukci prostor místní knihovny. Odsouzení z truhlářské dílny pod vedením Josefa Michla a Jiřího Kopeckého vyrobili galerii, kterou nainstalovali do prostoru knihovny. Tím se prostor knihovny zvětšil a galerie bude využita jako dětský čtenářský koutek a pro další aktivity nejmenších obyvatel Staňkovic. Úpravou vznikly i větší prostory pro akce dětí z mateřské a základní školy. Neformální spolupráce obecního úřadu s vězňci přináší oboustrannou prospěšnost. Odsouzení smysluplně tráví čas ve výkonu trestu a obec má prostřednictvím věznic možnost zvelebovat prostředí a zařízení, na které se nedostává finančních prostředků. Odsouzení již vyrobili v nedávné minulosti pergolu a posezení pro obyvatele

domu s pečovatelskou službou, vyřezali, nainstalovali betlém a vyřešili stísněné prostory obecní knihovny. Spolupráce ale nekončí, místostarosta Zdenek Kutřín, by rád s po-

mocí odsouzených opravil kapličku v Tvršicích. Především dřevěné krovy a zvonička by potřebovaly šikovné ruce odsouzených.

eko

NAUČNÁ STEZKA

Dlouhodobá spolupráce Věznice Nové Sedlo s městem Žatec je zdrojem neustále nových nápadů v oblasti ochrany životního prostředí a poznávání krás regionu. Naučná stezka v městských lesích v Holedči s projektem Lesní puto-

vání s Hopíkem přibližuje návštěvníkům místní faunu a vodní zdroje holedečských lesů. Na deseti zastaveních zanechají stopu i odsouzení z Věznice Nové Sedlo. Na místní faunu budou upozorňovat obrázky zvířat malované na dřevo a panel s názvem Les není smetiště. Šestikilometrovou trasou velké i malé návštěvníky doprovází figurky Hopíků. Všechny tyto výrobky, které vznikly šikovnými rukama odsouzených truhlářské dílny, budou doplňovat naučnou stezku. Specifické zakázky města přispívají nejen k sebezpoznaní samotných odsouzených, k jejich manuální zručnosti, rozvoji výtvarného nadání, ale umožňují jim i poznat potřeby regionu, ve kterém žijí. Výchovně vzdělávací doplňky naučné stezky budou působit nejen na malé i velké návštěvníky, ale nutí odsouzené zamýšlet se nad problematikou, se kterou se jistě setkají po ukončení výkonu trestu.

eko

ODSOUZENÍ V KYNŠPERKU NAD OHŘÍ ŠILI HRAČKY PRO NEMOCNÉ DĚTI

Odsouzení z kynšperské věznice vyrobili pro děti z dětského oddělení chebské nemocnice látkové panáčky a polštářky, které při nedávné návštěvě zařízení předal zástupce ředitele věznice plukovník Ladislav Pokorný a speciální pedagožka Kateřina Vorlíčková primáři oddělení Ondřeji Čapkovi.

Pro děti nebývá návštěva a pobyt v nemocnici radostnou událostí a hračky mohou pomoci rozptýlit jejich pozornost a snížit stres. Projekt dala do pohybu vychovatelka Berta Majerníková, která říká: „Bez pomoci ostatních kolegů z věznice by byl ale projekt těžko realizovaný. Výrazně mi pomohli se sháněním materiálu i s organizací.“ Na výrobě hraček pracovalo deset odsouzených dva týdny a vědomí, že pomohli dobré věci, může pomoci v procesu jejich resocializace. „Odsouzení se nadchli, jsou rádi, že mohou být užiteční a pomoci dobré věci. Sami přicházejí s novými nápady, které chceme využít při výrobě dalších předmětů a pomůcek,“ dodal Ladislav Pokorný. Věznice chce v projektu i nadále pokračovat a zaměřovat se například i na výrobu předmětů pro seniory a dlouhodobě nemocné.

peb

MINISTR SPRAVEDLNOSTI OCENIL PRACOVNÍKY RESORTU VĚZEŇSTVÍ

Tři desítky zaměstnanců Vězeňské a Probační a mediační služby ČR ocenil ministr spravedlnosti Robert Pelikán v květnu při slavnostním večeru v Brožíkově síni Staroměstské radnice. Ceny se letos udělovaly v mnoha kategoriích, novinkou byla cena za spolupráci věznic s neziskovými organizacemi, kterou získala věznice ve Světlé nad Sázavou.

Slavnostního večera se účastnila více než stovka hostů. Poděkování ministra spravedlnosti patřilo jak jim i jejich kolegům, jednotlivcům, tak i týmům: „Je mi milou povinností vás již počtvrté přivítat při této události. Když jsme před těmi čtyřmi lety začínali, hlavním úkolem bylo přidat k práci Vězeňské služby ČR a Probační a mediační služby vděk. Tato povolání se velmi často setkávají s nevděkem, bohužel i ze strany široké veřejnosti. Ale myslím si, že právě ti, kteří pracují s tou částí společnosti, která selhala, si zaslouží nejvíce vděku. Jejich práce si vážím a děkuji za ni,“ řekl ministr spravedlnosti Robert Pelikán na úvod večera.

Poděkování celému shromáždění vyjádřil generální ředitel Petr Dohnal: „Opět po roce chci zde v Brožíkově síni poděkovat za náročnou práci příslušníkům vězeňské služby. Máme za sebou velký kus práce a máme se čím chlubit. V rekordně rychlém čase jsme například rozjeli projekt tzv. otevřené věznice. Bez vaší spolupráce bychom něčeho takového nedosáhli.“

Kromě jmenovaných projektů nebo dlouholeté spolupráce ocenil ministr spravedlnosti také jednotlivé činy. Například nadstrážmistra Zdeňka Toupala, který duchapřítomně poskytl první pomoc neznámému člověku. Do příjezdu sanitky prováděl masáž srdce a svojí duchapřítomností tak dotyčnému zachránil život.

Ceny převzaly také týmy – například skupina z heřmanické věznice, která se věnuje práci s mentálně retardovanými odsouzenými. Tým

složený ze dvou pražských středisek Probační a mediační služby zase dobrovolně finančně přispívá hendikepovanému chlapci.

Premiéru měla na slavnostním shromáždění také neoficiální čestná jednotka Vězeňské služby ČR složená z příslušníků Vazební věznice Praha-Ruzyně a Věznice Valdice. Ve spolupráci s Hradní stráží nacrovičila ceremoniál se státní vlajkou ČR a čestným praporem VS ČR. Hradní stráž vybraným příslušníkům pomohla nejen s přípravou na slavnostní vystoupení, ale také zapůjčila některé výstrojní součástky jako například závěsy šavlí, protože je vězeňská služba nevlastní. Díky tomu byl slavnostní příchod vlajky a praporu skutečnou podívanou, která si právem zasloužila pozornost všech přítomných.

OCENĚNÝMI PRO ROK 2018 JSOU:

Příslušník roku VS:
pprap. Jiří Vágner

Občanský zaměstnanec roku VS:
Radek Jirsa
Sylvie Müllerová

Odborný zaměstnanec VS:
Vendelín Lukáčka
Gabriela Šafářová

Vedoucí pracovník VS:
Dagmar Mazancová
Lubomír Purchart
Jana Alföldiová

Čin roku za VS:
nstrm. Zdeněk Toupal
ppor. Petr Vilím
Martin Škoda

Tým roku za VS:
Terapeutický tým programu GREPP v rámci práce
v oddělení pro výkon trestu odsouzených
s mentální retardací ve Věznici Heřmanice
Tým Yellow Ribbon Run z věznice Světlá nad Sázavou
Tým pracovníků Specializovaných oddílů Věznice Ostrov

Zvláštní cena ministra spravedlnosti:
cena skvělé spolupráce:
Věznice Světlá nad Sázavou

Mimořádné zásluhy:
pplk. Břetislav Pírek
Josef Jůva
Miloš Šnajberk

Síň slávy:
Miloslav Jůzl

PILOTNÍ PROJEKT SOCIÁLNÍ ASISTENCE

EVA KORENEKOVÁ

Nové Sedlo 11. května (VS ČR) Ve Věznici Nové Sedlo byl zahájen pilotní projekt Spolupráce se sociálními pracovníky - sociálními kurátory v rámci programu zacházení. Gestory spolupráce jsou ministerstvo práce a sociálních věcí, odbor sociálních služeb, sociální práce a sociálního bydlení, oddělení koncepce sociální práce a vzdělávání a Generální ředitelství Vězeňské služby České republiky, odbor výkonu vazby a trestu, oddělení odborného zacházení. Pilotní projekt se stává nedílnou součástí naplnění úkolů vyplývajících z Koncepce vězeňství do roku 2025 v oblasti vytvoření komplexního systému propojení penitenciární péče, postpenitenciární péče a programů prevence kriminality na mezirezortní a multidisciplinární bázi.

Součinnost všech složek podílejících se na opětovném začlenění odsouzeného do společnosti s plným respektováním všech společenských norem je jednou z cest snížení recidivy trestné činnosti. Proto prvního setkání s odsouzenými se zúčastnili zástupci obcí s rozšířenou působností reprezentovanou sociálními kurátory z Městského úřadu Most, Louny, Žatec, Litvínov, pracovníky z Úřadu práce regionu Louny a Průběžní a mediační služby Louny. Účastníky besedy a následujících individuálních konzultací byli tři desítky odsouzených bez rozdílu trvalého bydliště a příslušnosti k sociálnímu kurátorovi, kteří mají půl roku do konce výkonu trestu.

Upřednostněni byli ti odsouzení, jejichž sociální anamnéza a systematická práce sociálních pracovníků a dalších odborných pracovníků s odsouzeným ve věznici upozorňovala na určité problémy. Beseda byla rozdělena na dvě části. První část zahrnovala odborný vstup a diskuzi. Druhá část se soustředila na individuální sociálně-právní poradenství. Zde již odsouzení konkretizovali problémy, které potřebují vyřešit ve vztahu k propuštění z výkonu trestu. Největší zájem odsouzených byl o skutečný stav na trhu práce, jaká je reálná možnost najít si co nejdříve práci, jaké jsou možnosti získat zaměstnání před ukončením trestu, jak budu zabezpečen v případě, že

nenajdu práci a stanu se příjemcem sociálních dávek, na koho se obrátit s dluhy a exekucemi. Jak obnovit zpráhnané vztahy s rodinou, která se většinou stará o nezaopatřené děti odsouzeného. Především diskuze a nesčetné dotazy opět ukázaly, jaké množství otázek zůstává nezodpovězeno před samotným koncem výkonu trestu, kolik problémů u této cílové skupiny je především dáno nezájmem a neznalostí, jak situaci řešit. Beseda, ale i individuální pohovory potvrdily, že odsouzený není sám se svými problémy, a možná, že si alespoň někteří uvědomili, že zájem a iniciativa musejí vycházet především z jejich strany.

PROJEKT NESTŮJ A POJĎ 2

POMÁHÁ V NÁVRATU DO ŽIVOTA

PETRA BĚLÍKOVÁ

Odsouzení ve Věznici Kynšperk nad Ohří už druhým rokem využívají možnosti vstoupit po svém propuštění do projektu s názvem Nestůj a poď II, který si klade za cíl podpořit mladé lidi na trhu práce a v návratu ke vzdělávání.

zaměstnání online, napsat si svůj vlastní motivační dopis a životopis. Mezi další témata kurzu patří např. příprava na přijímací pohovor, komunikační dovednosti, motivace, sebepoznání a sebehodnocení. Někteří z klientů podstupují kromě motivačního kurzu i další aktivity a využívají například rekvalifikaci, finanční poradenství či koučink. V projektu dále mají klienti možnost nastoupit do pracovního poměru na tzv. dotované pracovní místo nebo do programu Rozjeď byznys, určený klientům s podnikatelskými ambicemi. Mohou také absolvovat zkoušku profesní kvalifikace.

Za odsouzenými dojíždí poradkyně do věznice jednou měsíčně. Setkává se zde s vězni, kteří budou následující měsíc propuštěni, a během schůzky je seznámí s obsahem projektu a možnostmi spolupráce. Projekt realizuje od května 2016 Karlovarský kraj spolu se svými partnery – Krajskou pobočkou Úřadu práce ČR v Karlových Varech, Asociací nevládních neziskových aktivit Karlovarského kraje, Krajskou hospodářskou komorou Karlovarského kraje a Krajskou radou dětí a mládeže Karlovarska.

Cílovou skupinou projektu jsou mladí nezaměstnaní lidé do 30 let. Řada z klientů vstupujících do projektu je přitom nejen bez zaměstnání, ale i bez kvalifikace. Výjimkou nejsou ani klienti s neukončeným základním vzděláním.

Mezi skupinu osob ohrožených dlouhodobou nezaměstnaností patří i lidé po výkonu trestu odnětí svobody. Jejich vstup na trh práce bývá ztížen, a to nejen z důvodu často nižších kvalifikačních předpokladů, nedostatku pracovních zkušeností, špatné finanční situace po propuštění, ale i z důvodu trestní minulosti.

Tito lidé často při svém hledání zaměstnání narážejí na požadavek zaměstnavatelů na čistý trestní

rejstřík, a to i u pracovních pozic určených pro osoby se základním vzděláním, jako je třeba pomocník do kuchyně. Svou roli hrají i osobnostní charakteristiky dříve trestaných osob, které bývají v některých případech vyraženy z evidence úřadu práce pro nespolehlivost, pokud byly dříve evidovány.

Vstup do projektu Nestůj a poď II může zapojení do pracovního procesu usnadnit, neboť řeší i nedostatečnou formu institucionální podpory těchto lidí, kteří zůstávají mimo evidenci oficiálního systému.

Poradkyně projektu Lucie Rindzánková říká: „V začátku spolupráce klienti navštěvují motivační kurz. V tomto kurzu se klienti naučí orientovat na trhu práce, vyhledávat

PETRA BĚLÍKOVÁ

SVATAVSKÉ STROJÍRNY SI CHVÁLÍ ODSOUZENÉ Z VĚZNICE KYNŠPERK

Šest odsouzených z Věznice Kynšperk nad Ohří našlo práci ve Svatavských strojírnách, v podniku, který vyrábí svařované ocelové konstrukce. Místní zaměstnanci měli zprvu obavy ze svých nových kolegů, ale brzy pochopili, že se jich nemusejí bát a že se na ně můžou spolehnout. „V současné době využíváme odsouzených šest. Potřebovali bychom jich víc, ale věznice nám jich nyní víc poskytnout prý nemůže,“ řekl vedoucí útvaru služeb Milan Ptáček.

Na myšlenku využití alternativní pracovní síly ho přivedla jeho přítelkyně. „Přemýšleli jsme, jak vyřešit nepříliš utěšenou personální situaci. Spolupráce s agenturami se nám neosvědčila, spolehlivost byla nízká a fluktuace naopak vysoká, a tak se tedy objevil nápad zkusit vězně,“ uvedl Ptáček.

Ve firmě našel práci po výkonu trestu i jeden z bývalých vězňů. „Měl dříve problémy s alkoholem, neměl kde bydlet, ale u nás se osvědčil a jako manipulant vysokozdvizných vozíků už funguje skoro rok bez problémů. Ubytovna, kterou jsme mu nabídl, je přímo u závodu, takže v případě potřeby je na dosah. Máme tady také vězně, který se během týdne zapracoval jako obsluha laserového pracoviště a překonal tak i běžné zaměstnance a je opravdu hodně šikovný,“ dodal Ptáček.

Společnost má rozsáhlý strojní park, který umožňuje zajistit kontinuitu celého výrobního procesu,

tzv. od zajištění materiálu až po konečnou montáž. Vlastními silami zajišťují i projekční, konstrukční a technologickou stránku projektu. Nedostávalo se jim manipulačních dělníků, a tak přišla firma s nápadem nabídnout věznici pro tyto odsouzené bezplatný kurz řidiče vysokozdvizného vozíku a kurz jeřábčíka-vazače, platný po celé ČR a EU.

V současné době je v jednání také nabídka na obnovu svářečského průkazu a školení pro obsluhu plynových zařízení. Všechno jsou to velmi dobře uplatnitelné kvalifikace, po kterých je stále velká šláčka. Věznice Kynšperk nad Ohří je od 1. října 2017 nově profilována jako věznice s ostrahou, kde jsou zřízena oddělení s vysokým stupněm zabezpečení a oddělení se středním stupněm zabezpečení. Dříve to byla věznice s dozorem. V zařízení vykonává trest odnětí svobody přes 700 vězňů, z toho je téměř 60 % pracovně zařazeno.

LENKA KUJEVSKÁ PROGRAM VIT VE VĚZNICI HEŘMANICE

Program VIT (Victim Impact Training) je novým programem, který je od začátku roku 2018 realizován v sedmi věznicích. Byl vyvinut kolegy z Probační a mediační služby ČR za externí spolupráce vedoucího psychologa VS ČR Václava Jiříčky a dalších přízvaných odborníků, kteří inspiraci čerпали také v zahraničí, kde jsou programy podobného typu v penitenciárním prostředí již léta etablovány.

Program byl před zavedením do vězeňského prostředí pilotován s klienty probační a mediační služby, je součástí projektu Křehká šance II a vychází z principů restorativní justice.

Program je zaměřený na zvyšování odpovědnosti pachatele za spáchaný trestný čin a posílení empatie vůči oběti. Je určen především pro odsouzené, kteří v rámci své trestné činnosti poškodili konkrétní fyzické osoby. Realizuje se skupinovou formou a je veden dvěma lektory - jeden je z Probační a mediační služby, druhý z vězeňské služby. Další lektor z vězeňské služby může v případě potřeby jednoho z lektorů nahradit. Po ukončení realizace programu v rámci projektu Křehká šance II a odchodu lektora z probační služby pak může být program ve věznicích ponechán a dále realizován. Délka trvání je 12 týdnů. Skupina osmi až deseti odsouzených se schází jednou týdně na tři hodiny.

Program je strukturován do několika hlavních témat (empatie a obětí, osobní příběh, analýza trestného činu, dopady trestného činu obecně, dopady trestného činu u reálných obětí, odpovědnost obecně, přijetí odpovědnosti za trestnou činnost, náprava způsobené újmy, konkrétní podoby odčinění újmy). Konkrétními cíli programu jsou především: reflexe vlastního chování, posilování schopnosti empatie, porozumění pohledu oběti na okolnosti události a její následky, převzetí odpovědnosti za své jednání, adekvátní náprava/ kompenzace způsobené újmy. Členové skupiny jsou vedeni k tomu, aby rozuměli dopadům svého jednání na oběti, jejich blízké, ale také na svou rodinu, své blízké, na komunitu, na sebe.

Ve Věznici Heřmanice se první běh programu uskutečnil v období leden až duben 2018. Ve skupině, která byla relativně heterogenní, panovala důvěra, otevřenost, upřímnost. Pro některé členy nebyla skupinová práce novinkou. Všichni oceňovali především skutečnost, že dostali možnost zamyslet se nad svými postoji, které vedly k páčání trestné činnosti, ale také k různým formám závislosti. Bylo evidentní, jak

vítají možnost sdělovat a sdílet své osobní příběhy. VIT je program se sociálně terapeutickými prvky, využívány jsou v něm různé techniky (karty Dixit, siluety, imaginace...). I přes relativně pevnou strukturu jsou průběh a naplnění jednotlivých skupin dáno také složením členů a lektorského týmu. Zdase očekávání a přání účastníků - stát se lepším člověkem a lépe pochopit své sklonky k násilí, či zjistit, zda na sobě

ještě lze pracovat - naplní, se ukáže teprve v průběhu času, který zbývá do konce trestu, ale především v průběhu života venku. Pokud bychom se s odsouzenými v tomto jejich trestu viděli naposledy, pokud by jim program pomohl v utvoření sebnáhledu, v získání empatie, ve snížení rizika, které představují pro společnost, bylo by možné tvrdit, že program byl efektivní.

pracovníci pracují především s tzv. „nedobrovolnými klienty“, u nichž se projevuje zásadní problém, a to jejich aktivní zapojení do socioterapeutického procesu. Spolupráce je tedy založena především na zplnomocnění (empowermentu) odsouzeného pro práci nebo na základě rozhodnutí. Nejtěžší však je najít zdroj motivace vězněného pro práci na sobě samém. Často se stává, že jedinou motivací odsouzeného je systém odměn ve vězeňské službě. Otázkou je však, zdali taková motivace bude mít vliv na samotného odsouzeného po propuštění z výkonu trestu. Bude mít zájem samostatně na sobě dále pracovat po výkonu trestu? Bude spolupracovat s organizací zajišťující navazující postpenitenciární péči, která není jeho povinností, protože to dělá především pro sebe, nikoliv za odměnu? Odpovědi nám mohou být výroční zprávy spolupracujících společností a nestátních neziskových organizací. Vysoké procento recidivy má určitou vypovídající hodnotu o začlenění odsouzeného po výkonu trestu do společnosti.

vé. V podstatě není možné tyto dva systémy rozdělovat. Proto lze uvítat širší spolupráci se sociálními kurátory v přípravě odsouzených během výkonu trestu. To se neobejde bez výměny informací mezi těmito úseky sociální práce, kde svou roli musí sehrát i spolupráce s rodinnými příslušníky odsouzeného. K nápravě pachatele může pomoci významně sociální práce s celou jeho rodinou.

KONCEPCE SOCIÁLNÍ PÉČE VE VĚZEŇSTVÍ

Východiskem by mohlo být vytvoření a realizace socioterapeutického plánu každého odsouzeného, který by vycházel z koncepčního řešení. Je nutné zamyslet se nad otázkou, kterou si mnozí z nás mohou klást. A to, zda „nějaká“ koncepce nebude bránit v otevřenosti při řešení situace, zda nebude stírat individuální přístup sociálních pracovníků, anebo zda se z ní nestane nakonec jen nějaký písemně definovaný návod. To by ale nebylo smyslem koncepčního řešení. Smyslem vzniku koncepce sociální práce ve vězeňské službě je větší prostor pro spontaneitu řešení, ale také pro řešení sociální situace vězně ve stanoveném rámci, v mezích, na nichž bychom se my, sociální pracovníci, měli dohodnout ve spolupráci s externími organizacemi i uvnitř organizačních jednotek. Koncepce sociální práce ve vězeňství by se měla stát orientační pomůckou při formulaci cílů, základů a priorit sociální práce. S její pomocí by měli sociální pracovníci předcházet nesprávným rozhodnutím a neúspěchům na obou stranách. Měla by být vodítkem v obtížně řešitelných situacích a měla by umět poskytnout schéma pro smysluplnou personální politiku při zařazování sociálních pracovníků do praxe. Její podstatou musí být zajištění kontinuity sociální práce, nikoliv ve smyslu zařité rutiny, ale kontinuity provázanosti penitenciární a postpenitenciární péče. Proto je nutné, aby se sociální pracovníci ve věznicích naučili přijímat a integrovat nové zkušenosti do praxe, aby pracovali na změně svých postojů ve smyslu kongruence a sebezpojetí a spoluvytvářeli tak koncepci sociální práce. Vždyť co je pro sociální pracovníky z profesního hlediska nejdůležitější? Ze mezi daným pracovním rámcem, chcete-li koncepcí, a prostorem pro vlastní práci platí rovnováha. Cesta, kterou si vytyčíme, je stejně důležitá jako cíl, jehož bychom chtěli s vězněnou osobou dosáhnout. A to se neobejde bez prohlubování odborných kompetencí, bez výměny informací se světem vně věznic a bez posílení vzájemné mezirezortní spolupráce.

SOCIÁLNÍ PRÁCE VE VĚZNICI

EVA KORENEKOVÁ

Sociální práce ve vězeňství je specifickou odbornou disciplínou, která v praxi uplatňuje specifické metody vycházející z poznatků mnoha společenských věd, a sociální pracovník je expertem na sociální práci. Na zvyšující se nároky na sociální práci v posledních letech zareagovali i sociální pracovníci ve vězeňské službě. Sociální pracovník je vysokoškolsky vzdělaným člověkem, teoretická vybavenost ovšem nestačí. Sociální pracovníci na sobě systematicky pracují, a jestliže před dvěma desítkami let absolventi vyšších odborných škol splnili vstupní kvalifikační předpoklady pro výkon sociální práce, dnes se vzdělávání sociálních pracovníků přesunulo na vysokoškolskou půdu.

Většina sociálních pracovníků s vysokoškolským vzděláním si nese i dlouholetou praxi. Přidanou hodnotou jsou široké znalosti sociální práce nejen s odsouzenými. Většina sociálních pracovníků si do věznice přináší zkušenosti s prací sociálních kurátorů, pracovníků úřadů práce, sociálních pracovníků v terénu, ale i zkušenosti, které načerpali v ústavech sociální péče o tělesně a mentálně postižené, v domovech pro seniory, azylových zařízeních, zařízeních pro alkoholiky, toxikomany, psychotiky, psychopaty atd. Každá tato zkušenost je pak zúročena v každodenní práci s odsouzenými. Univerzálnost sociálního pracovníka spočívá nejen ve znalosti teorií a metod sociální práce, ale také v jeho orientaci v celé řadě disciplín, jako je například právo, pedagogika, sociologie, ekonomie, medicína, etika a další, které jdou ruku v ruce s uměním zacházet s člověkem, s cílem adekvátně pomoci. Specifické prostředí věznic a práce s odsouzenými klade na sociální pracovníky zvýšené požadavky i v oblasti sociálně psychologických dovedností, krizové intervence a také mediace.

Principiálním požadavkem pro výkon funkce je empatie, akceptování klienta takového, jaký je, umění individuálního přístupu, schopnost poskytovat službu, nikoliv přizpůsobovat se. Sociální práci musíme chápat jako náročnou multidisciplinární činnost směřující k odstranění negativních jevů. Sociální práce a sociální pracovník má ve věznici nezastupitelné místo už jen proto, že nepracuje pouze s jedinou cílovou skupinou. Můžeme směle konstatovat, že sociální práce jako taková se stává klíčovou disciplínou v nápravě pachatelů trestné činnosti.

SOCIÁLNÍ PRACOVNÍCI V ČESKÝCH VĚZNICÍCH

Ve věznicích pracuje více jak sto sociálních pracovníků a pracovníků a jsou garantem kontinuální sociální práce, kdy se v úzké spolupráci s orgány státní správy, nestátními neziskovými organizacemi a církvemi podílejí na plynulém přechodu odsouzeného do řádného občanského života. Sociální práce již dávno

není pouze o empatii a širokém rozevřeném srdci. Sociální pracovník se neobejde především bez znalosti právních předpisů, protože alfa a omegou práce je odborné sociálně právní poradenství, z něhož odsouzení vycházejí při uplatňování oprávněných zájmů. Sociální pracovníci musí adekvátně reagovat na neustále se měnící podmínky ve společnosti a na legislativní změny, což se neobejde bez permanentního sebevzdělávání.

Práva a povinnosti sociálního pracovníka vycházejí z katalogu prací a jsou definovány právním systémem, zaměstnavatelem, profesními standardy a etickým kodexem. Cílem je porozumět problémovému chování odsouzeného v sociálním kontextu a adekvátně reagovat. Být sociálním pracovníkem není vůbec jednoduché. Práce je to společensky nedocenená, o čemž svědčí i celospolečenská diskuse, jak uchopit celou tuto oblast a přijmout, že sociální pracovník je odborník, který si zaslouží stejné uznání a ocenění jako jiné odborné profese ve společnosti. Ve vězeňství je to o to těžší, že sociální

SNÁHA OMEZIT RECIDIVU

Vezmeme-li v úvahu, že Koncepce vězeňství do roku 2025 je uvedena slovy: „Vězeňství je esenciální součástí trestní politiky státu“, pak by stát měl nasměrovat trestní politiku k cíli dosáhnout co nejmenšího počtu odsouzených ve věznicích a minimalizovat recidivující trestnou činnost. Terciární prevence, která ve věznicích probíhá v podobě speciálně výchovných a vzdělávacích programů, je jistě v tomto smyslu žádoucí, ale není spásitelná. Sociální pracovníci v tomto smyslu hrají klíčovou roli. Pomáhají odsouzeným řešit pohledávky, zlepšit vztahy s rodinou, pomáhají v navazování kontaktů s organizacemi postpenitenciární péče, v navazování spolupráce se sociálními kurátory, s úřady práce, s protidrogovými službami atd. Jsou to především sociální pracovníci, na něž se odsouzení převážně obracejí. Problematika práce s nimi je značně široká a má také své limity. Limity co do počtu sociálních pracovníků a limity co do odbornosti, protože je třeba se zorientovat ve velkém množství předpisů a v práci, která je specifická pro různé skupiny odsouzených, ať již jde o mentálně retardované, drogově závislé, duševně nemocné, ženy, osamělé, staré a nemocné, oběti násilí, pachatele násilí, mladistvé, bezdomovce, cizince, sexuální devianty. Sociální pracovník se musí umět orientovat v celé škále onemocnění, duálních diagnóz, somatoformních poruch

a musí umět mezi nimi rozlišovat, aby mohl odsouzeným nabídnout vhodnou službu a pomoc. Výhodou je právě case management v sociální práci, ale co do počtu odsouzených na jednoho sociálního pracovníka jej lze realizovat jen v malém měřítku. Přitom právě případová práce má nejlepší výsledky. Těch ovšem nelze dosáhnout bez dostatečné finanční podpory ostatních institucí, které se snaží o nápravu pachatelů trestné činnosti. Pokud se v tom nezmění přístup, zůstane Koncepce vězeňství do roku 2025 pouhým materiálem. Systém trestního práva sám o sobě nemá vliv na nápravu pachatele, ale musí být v souladu s politikou sociální, musí přesahovat i do jiných oblastí, než je oblast ministerstva spravedlnosti. Je třeba nastavit provázanost systémů, např. odměňování odsouzených za vykonanou práci. Odměna za vykonanou práci i po schválené úpravě neumožní výrazněji odsouzenému hradit své pohledávky nebo soudem uložené výživné. Naopak úroky z prodlení u exekučních řízení narůstají, prohlubuje se opět sociální exkluze a z věznice odchází propuštění odsouzení ještě zadluženější, nežli do věznic přišli. Přestože se snaží sociální pracovníci takové situace řešit, výsledky se mnohdy nedostavují. Vytvoření komplexního systému propojení penitenciární a postpenitenciární péče je sociálními pracovníky považováno za klíčo-

POSKYTOVÁNÍ SPECIFICKÉ STRAVY VE VĚZNICI

JIŘÍ MATUŠKA

Autor JUDr. Jiří Matuška je právníkem Kanceláře veřejného ochránce práv. Názory v tomto článku uvedené vyjadřují názory autora, nikoliv instituce.

Věznice či vazební věznice není v pozici, kdy by hloubku víry, vyznání či světonázoru vězněných osob mohla hodnotit a následně na základě této úvahy mohla odmítnout požadavek odsouzených k volbě stravy z náboženského důvodu či světonázoru.

První rámec pro posouzení nárokovosti specifického druhu stravy pro odsouzené, kteří ji vyžadují z náboženských důvodů, nalezneme zejména v článku 16 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, jenž zaručuje náboženskou svobodu jednotlivce; obdobně taktéž v článku 18 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech nebo v článku 9 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

Uvedená ustanovení zakotvují právo na nerušený výkon vnějších projevů náboženství nebo víry, a to v řadě různých forem, které z náboženských pravidel a dlouhodobé praxe vyplývají. Jedná se o element lidské důstojnosti a svobody pojmát život dle svého přesvědčení.

Výkon práva svobodně projevit své náboženství nebo víru buď sám, nebo společně s jinými, soukromě nebo veřejně, bohoslužbou, vyučováním, náboženskými úkony nebo zachováváním obřadu může být omezen zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu veřejné bezpečnosti a pořádku, zdraví a mravnosti nebo práv a svobod druhých (čl. 16 odst. 4 Listiny základních práv a svobod). V rozsahu, v jakém to umožňuje provoz věznice, se přihlíží v rámci stravování k požadavkům kulturních a náboženských tradic odsouzených (ustanovení § 16 odst. 1 zákona výkonu trestu odnětí svobody). Již veřejný ochránce práv JUDr. Otakar Motejl konstatoval, že stát musí respektovat náboženskou svobodu odsouzených a nesmí je nutit přijímat stravu, která odporuje jejich náboženskému vyznání.

Zákon o výkonu trestu odnětí svobody nehovoří o možnosti odmítnout odsouzeným poskytnout stravu, kterou požadují na základě náboženského vyznání z důvodu, že jim tato strava nepřísluší, neboť

jejich víra není skutečná. Zamítnutí specifického druhu stravy (z náboženských důvodů) může být usku- tečně pouze z provozních důvodů (například nedostatečné vybavení kuchyně vhodným technologickým zařízením, nedostatečná kvalifikace personálu, nedostupnost odpovídajících surovin). Předpokládám, že v současnosti má každá z věznic v ČR takové podmínky, aby mohla připravovat stravu na základě náboženských požadavků odsouzených. Setkal jsem se s praxí, kdy věznice

poskytnou odsouzeným specifický druh stravy z náboženských důvodů pouze za předpokladu, že je jejich víra ověřena a je dáno dobrozdání vězeňského kaplana o tom, že konkrétní odsouzený je skutečně daného vyznání (skutečně a pravidelně jej v rámci možností uvěznění praktikuje).

Jakkoliv nechci zpochybňovat odbornou erudici vězeňských kaplanů, jejichž práce si vážím, právo odsouzeného na specifický druh stravy odůvodněný jeho vírou může být omezen pouze zákonem, a nikoliv posouzením vězeňského kaplana o tom, zda taková víra je pevná a skutečná, či zpochybňováním, zda

odsouzený je vůbec věřící. Domnívám se, že působení vězeňských kaplanů by mělo směřovat (zjednodušeně) k hledání cesty k víře či k jejímu upevňování, nikoliv k rozkrývání toho, zda jsou vězni dostatečně pevní ve své víře.

Uvedené náboženské posuzování odsouzených nemá jakékoliv opodstatnění či oporu v právním řádu. Například skutečnost, že někdo navštěvuje obřady nějaké církve, není určující pro to, zda je, nebo není pravověrný člen té které círk-

ve. Naopak i osoba, která se považuje například za římského katolíka, nemusí přijímat svátosti či navštěvovat obřady nebo tak může činit pouze výjimečně o největších svátcích. Hloubku víry či náboženského vyznání nelze nijak matematicky či procentuálně vyjádřit; jedná se o relativní pojem, čehož si byl vědom i Jára Cimrman, který uvede- nou myšlenku o relativitě hloubky víry či náboženského přesvědče- ní vykreslil k dokonalosti ve svém slavném výroku: „Jsem bezvýhrad- ný ateista, až se bojím, že mě pán- bůh potrestá.“

Další otázkou či problémem je to, zda Vězeňská služba České repub-

liky dokáže zajistit, aby do vězení docházeli duchovní ze všech církví, jejímiž přívrženci mohou vězni být. V takovém případě může docházet i k situaci, kdy vězeň navštěvu- je římskokatolické obřady, ačkoliv je přívržencem například Církve adventistů sedmého dne, neboť obě dvě církve mají stejný základ v křesťanství a za svůj základ po- važují Bibli. V takovém případě by po posouzení vězeňského kaplana mohlo dojít k tomu, že by takové- mu vězni nebylo přiznáno právo na odebírání stravy bez vepřového masa (v souladu se zásadami Cír- kve adventistů sedmého dne), neboť stěžovatel navštěvuje obřady římskokatolické církve.

V případě vězně židovského vyzná- ní ústavní soud uvedl, že stát musí respektovat náboženskou svobodu stěžovatele a nesmí jej nutit přijí- mat stravu, která odporuje jeho ná- boženskému vyznání. Stát zároveň není obecně vzato povinen opat- řovat vyznavačům nějakého nábo- ženství pomůcky, místnosti či zaří- zení (usnesení II. ÚS 227/97). Stát musí zajistit spravedlivou rovnová- hu mezi zájmy vězně a možnostmi věznice (rozsudek ESLP Jakobski proti Polsku).

I v případě, že by některý z vězně- ných tvrdil, že je vegetarián a jedná se o jeho světonázor, neměl by ni- kdo posuzovat, nakořím je o tomto svém světonázoru skutečně pře- svědčen, a kontrolovat, zda si pře- ce jen někdy nedá k jídlu nějaké maso. V takovém případě by vězni měla být přiznána vegetariánská strava bez dalšího.

Dle článku 15 odst. 1 Listiny zá- kladních práv a svobod je svoboda myšlení, svědomí a náboženského vyznání zaručena; každý má právo změnit své náboženství nebo víru, anebo být bez náboženského vyz- nání. K uvedenému podotýkám, že pod uvedené ustanovení je možno zařadit i tzv. světonázor (tedy na- příklad přesvědčení nejíst maso či živočišné produkty obecně) a do ta- kovéhoto přesvědčení nesmí veřej- ná moc žádným způsobem přímo či nepřímo zasahovat.

I za předpokladu, že by vězněná osoba požadovala specifický druh stravy (například s absencí vepřo- vého masa) bez toho, aby svůj po- žadavek odůvodnila náboženskými důvody, není zde důvod (s výjimkou nevhodných provozních podmínek) takovému požadavku nevyhovět. Věznici obvykle stačí velmi málo, aby uvedenému požadavku vyho- věla; stačí jen rozšířit počet osob, kterým je poskytován daný druh stravy. Nejedná se tedy o opatření, které by bylo spojeno s nějakými finančními náklady či s problematic- kými či zdoluhavými administrativ- ními úkony.

JAZYKOVÁ PŘÍPRAVA V AKADEMII VS ČR POKRAČUJE

IVA PRUDLOVÁ

Akademie VS připravila v období říjen 2017 – březen 2018 pět seminářů v rámci jazykové přípravy pro penitenciární praxi. Třináct absolventů – ředitelů, zástupců ředitelů, vedoucích oddělení či specialistů úspěšně ukon- čilo kurz angličtiny, který byl zaměřen na zlepšení použí- vání vybraných gramatických kategorií v penitenciárním kontextu.

Účastníci se svěřili, že očekávali klasický jazykový kurz dle zaběh- nutých učebnic, jehož součástí jsou školské stereotypy. Skutečnost však byla zcela jiná.

„Setkali jsme se s netradiční formou výuky a hodinami plnými nejrůzněj- ších aktivit. Atmosféra kurzu byla vždy velmi přátelská a uvolněná.“ „Jde o unikátní trénink zaměstnan- ců, kdy účastníci na modelových situacích procvičují skutečnost, se kterou se běžně setkávají v mezi- národním kontaktu.“

Absolventi hovořili o celkovém zlep- šení úrovně angličtiny, například díky nově nacvičeným gramatic- kým vzorcům a frázím. „Konečně jsem pochopil, jak používat budoucí časy.“ „Zjistila jsem, že některé frá- ze jsem měla špatně naučené. Teď konečně rozumím, proč a jak vyjá- dřit své myšlenky správně.“

„Překvapilo mne, jaké kategorie vůbec existují – ve škole jsme se to neučili.“

Velká část výuky se odehrávala for- mou modelových situací. Oblíbené byly také krátké říkanky důležité pro procvičení jak gramatiky, tak správné výslovnosti.

„Pro mne bylo důležité, že jsme ne- ustále procvičovali daná témata ve dvojicích či v malých skupinkách. Takto se mi věty nějak samy dostá-

valy do krve.“

„Pomáhalo mi, že když jsem něco říkala špatně, ostatní mne přátelsky opravovali. Nenechali mne dělat stejnou chybu vícekrát.“

ZAMĚŘENÍ NA VĚZEŇSKÉ PROSTŘEDÍ

Cílem všech jazykových kurzů je zvyšování jazykových kompetencí. „Za nejdůležitější přínos považu- ji, že jsem si rozšířil slovní zásobu týkající se vězeňského prostředí.“ „Pro mne bylo velmi poučné, že jsem získala informace o ostatních organizačních jednotkách přímo v angličtině. Víím teď, kde je co za- jímavého, čeho kde dosáhli, co se kde plánuje. A to je inspirující.“

„Ocenil jsem, že jsme obdrželi mnoho informací ze zahraničí včetně odkazů. Je teď pro mne snazší přečíst si o zahraničních vězeňských systémech, věznicích či mezinárod- ních akcích.“ „Oslovila mne čtvrté- ní odpoledne, kdy jsme se zabývali vždy nějakou odbornou tematikou, například detenční ústavy, radikali- zace, služební kynologie či bezpeč- nost věznic.“

„Kromě lektorky Ivy Prudlové jsme získali zpětnou vazbu na naše jazy- kové dovednosti od vedoucího od- dělení vnějších vztahů kanceláře GR Tomáše Olšara, z VS ČR, čehož si velmi vážím.“

JOSEF NEJEDLÝ

PŘIPOMÍNKA VÝROČÍ
VĚZEŇSKÉ SLUŽBY ČR

V letošním roce si česká veřejnost připomíná mnohá významná výročí. S pocitem sounáležitosti a hrdosti se k tomuto trendu může připojit i Vězeňská služba České republiky. Ve sboru sice pravděpodobně také vyhodnotíme zásadní změny, důležité okamžiky a jejich dopad na vězeňství během celého uplynulého století, přesto asi bude dáván značný důraz na připomenutí a rozbor jeho současné etapy. Hodnocení vývoje vězeňství v samostatné České republice, tedy za 25 posledních let.

VZNIK MEDAILE

Jistě vzpomeneme mnohé více i méně závažné peripetie vývoje za leta od vzniku moderní podoby českého státu, tedy od letopočtu 1993, a potom především to, jak ovlivnily podobu výkonu vězeňství. Významným historickým mezníkem v historii sboru, který je neprávem tak trochu v pozadí zájmu veřejnosti, bylo ovšem datum 10. 12. 1992. Tehdejší zákonodárný sbor (ČNR) schválil zákon České národní rady č. 555/1992 Sb. o vězeňské službě a justiční stráž. Speciální zákon vešel v platnost s účinností k 1. 1. 1993. Následující vývoj českého vězeňství předznamenal a výrazně po všech stránkách ovlivnil. V současnosti je tato norma známa ve znění mnoha úprav a doplňků, ale stále, i po uplynutí celého čtvrtstoletí, je to stěžejní obecně platný předpis o vězeňské službě, jejíž existence je s ním bytostně spojena.

Nabízelo se vícero možností jak trvale připomenout čtvrt století činnosti českého vězeňství. Vedení Vězeňské služby ČR projednalo nejrozumnější náměty. Po zvážení došlo k závěru, že pamětní medaile bude důstojným a vhodným řešením. Pro uniformované příslušníky, civilní zaměstnance, ale také širší veřejnost se stalo vydání nařízení generálního ředitele VS ČR s názvem Pamětní čestná medaile k 25. výročí Vězeňské služby České republiky de facto prvním oficiálním setkáním s touto novou, a jak se vzápětí ukázalo, i nanevšáh atraktivní ražbou. Všechno ovšem mělo svůj počátek a vývoj samozřejmě mnohem dříve...

Na počátku 2. pololetí 2017 po projednání návrhu ve vedení Sboru „přišli ke slovu“ jako první odborníci odboru logistiky generálního ředitelství. Realizaci záměru následně konzultovali se specialisty ražebního ústavu a na základě jejich zkušeností bylo doporučeno, aby ražba byla zhotovena z tradiční tombakové slitiny. Jako nejvhodnější a nejpůsobivější se nabídko řešení povrchové úpravy patinováním do barvy starého bronzu. Výsledek máme nyní před sebou:

Pamětní medaile Vězeňské služby ČR (vz. 2018) je dvoustranná, má působivý netypický, oválný tvar. Její šíře je 33 mm a na výšku měří 42 mm. Tloušťka je standardní - 3 mm.

Dominantním motivem lícové strany, obrazové plochy této pamětní ražby, je výrazný, plasticky dokonalý rezortní oborový znak Vězeňské služby České republiky. Je patinován stejně jako celá medaile do jednobarevné úpravy, barvy tzv. starého bronzu. Obrazová plocha medaile je na okraji, zhruba ve dvou třetinách medaile, dotvořena opisem umístěným na pomyslném okrajovém pásu (písmena patkami dovnitř): VĚZEŇSKÁ SLUŽBA České republiky. Spodní část okraje medaile vyplňují dvě vavřínové snítky. Medaile je atraktivní, avšak přesto působí decentním dojmem.

Rubová strana medaile je atématická, bez jakýchkoliv přídavných motivů. Je zde pouze vystředěně umístěn vysvětlující text, nápis v sedmi řádcích: „PAMĚTNÍ/ČEST-

NÁ MEDAILE/ K 25. VÝROČÍ/ VĚZEŇSKÉ SLUŽBY/ ČESKÉ REPUBLIKY/ 1993 /2018".

Medaile je dále opatřena pohyblivým průvlečným závěsem z tombakové slitiny s povrchovou úpravou patinováním opět do barvy starého bronzu. Tvar závěsu má oválnou podobu. Obrazová plocha závěsu je výtvarně opět dotvořena vavřínovými snítkami. Uprostřed plochy závěsu je aplikován nápis v latině ve třech řádcích, jenž zní: IUSTITIA/ET/PAENITENTIA" (překl.: Spravedlnost a pokání (náprava)).

Medaile se závěsem je připevněna ke zdvojené barevné stuze. Stuha je široká 38 mm a má délku 55 mm; najdeme na ní šest svislých barevných pruhů, vycházejících z tradice vězeňské služby: barva fialová je barvou Sboru, modrá připomíná barvu stejnokroje... Pořadí barev stuhy je následující: fialo-

vá-žlutá-modrá-bronz-modrá-žlutá-fialová, poměr barevných pruhů 10:2:3:8:3:2:10 mm. Na rubu stuhy je přichycena připínací jehla.

Komplet medaile tvoří tedy ražba na závěsu a další dvě stužky o rozměrech 38 x 12 mm naprosto shodné s barevným provedením stuhy medaile. Každá stužka je doplněna kovovou miniaturoou, štítkem oválného tvaru. Obrazová plocha miniaturoy, štítku, je opět obklopena vavřínovými ratolestmi. Uprostřed je aplikována číslice „25“. Miniatura, štítek, je zhotoven z tombakové slitiny s povrchovou úpravou patinováním opět do barvy starého bronzu, tak aby korespondoval s výtvarným provedením medaile. Jedna stužka je doplněna připínací jehlou, druhá stužka je uzpůsobena k vložení do kolejničového úchytového systému. Medaile se předává v etuji vínové barvy a je zapuštěna do podušky ze sametu vínové barvy.

O AUTOROVÍ

Autorem grafického návrhu PAMĚTNÍ MEDAILE VS ČR 1993-2018 je dlouholetý, zkušený pracovník odboru logistiky, referátu výstrojní a výzbrojní služby Generálního ředitelství VS ČR, emeritní mjr. Milan Kozák. Ve svém oboru není žádný nováček. Čtenářům jen připomeneme, že je autorem autentického, současně používaného oborového znaku Vězeňské služby ČR, který poprvé spatřil světlo světa v roce 1993! Celý svůj aktivní profesní život spojil s vězeňstvím; původně s působením v intendantní službě Sboru a následně i dlouholetou činností na referátu výstrojní a výzbrojní služby generálního ředitelství. Bylo a je pro něj naprostou samozřejmostí, že trvale s profesionálním zájmem sledoval a sleduje veškeré události spojené s historií Sboru. A odtud byl opravdu již jen onen pomyslný krůček k tomu, aby přišel se zajímavým návrhem. Ve vedení vězeňské služby našel plné pochopení a podporu. Na podzim roku 2017 předložil k posouzení návrh pamětní ražby. Po připomínkovém řízení a následném odsouhlasení již nestálo nic v cestě k realizaci nové oborové medaile.

ZHOVOVENÍ

Koncem roku 2017, po řádně provedeném výběrovém řízení, byla zadána výroba pamětní medaile významnému pražskému ražebnímu ústavu. Tím je VICTORIA-AG ART, spol. s r. o., Praha. Požada-

vek Vězeňské služby ČR, zhotovení ražby, finální sestavení a kompletní adjustace 200 kusů pamětních medailí včetně stužek do speciálních etují byl touto firmou realizován již v prosinci 2017.

ZÁVĚREM...

Současná řada čestných dekorací a vyznamenání Vězeňské služby České republiky je nyní doplněna o Pamětní medaili Vězeňské služby ČR 2018. Jde o ražbu, která má kromě estetického zejména významný společenský rozměr. Je výtvarně i technicky dokonalá, to je samozřejmý předpoklad. Zejména po výtvarné stránce vybočuje ze současné řady resortních vyznamenání vězeňské služby. Ovšem také důvod vzniku a její účel je výjimečný. Je to trvalá připomínka čtvrtstoletí vývoje a činnosti v rámci samostatné České republiky. Bez jakékoliv výhrady lze ražbu považovat za hmatatelné ocenění dlouholeté a především náročné činnosti příslušníků, dalších zaměstnanců Vězeňské služby ČR i dalších občanů při plnění úkolů stanovených zákonem. Jistě se do budoucnosti stane trvalou připomínkou významných výsledků českého vězeňství. Je také konkrétním morálním závazkem pro všechny, nejen oceněné, do dalších let. Navíc - skutečnost, že se s ní odborná i laická veřejnost setkává hned na počátku roku, kdy si celá naše společnost připomíná 100. výročí vzniku první Československé republiky, umocňuje i její význam! To vše jistě bylo záměrem při rozhodování o vzniku této atraktivní ražby.

Výstrojní expert
a konzultant vězeňské služby **Milan Kozák** říká:

VÝVOJ STEJNOKROJŮ BUDE SMĚŘOVAT K VĚTŠÍ POHODLNOSTI ODĚVU

ROBERT BLANDA

KDY JSTE NASTOUPIL DO SNV, VE KTERÉ VĚZNICI
JSTE SLOUŽIL A V JAKÉ FUNKCI?

Po absolvování základního pětiměsíčního výcviku v rámci náhradní vojenské služby jsem byl přijat 1. 9. 1973 jako člen I. běhu Zvláštních strážních jednotek (ZSJ) ke Sboru nápravné výchovy ČR k výkonu strážní služby u Útvaru Sboru nápravné výchovy Praha-Pankrác. Strážní službu v délce osmnácti měsíců jsem v hodnosti rotný vykonával na všech možných úsecích strážní služby, například na strážní věži, na úseku vazby, na venkovních pracovištích, v dozorcí službě a podobně. V roce 1975 mi byla nabídnuta pozice referenta výstrojní výdejny SNV. Této příležitosti jsem bez velkého rozmyšlení okamžitě využil. Činnost ve výstrojní výdějně se mi zdála blízká vzhledem k mé původní profesi, neboť jsem se vyučil v oboru krejčí. Tím nastala moje dlouhá cesta působení v oblasti výstrojní služby bezpečnostního sboru. Tato cesta v délce skoro 43 let trvá dodnes. Počátkem roku 1981 mi byla nabídnuta pozice referenta intendantního oddělení, což je dnes výstrojní služba týlového odboru Správy sboru nápravné výchovy, kde jsem působil v oblasti materiálně technického zabezpečení.

JAK JSTE SE DOSTAL K NAVRHOVÁNÍ UNIFORMY?

V letech 1981 až 1989 jsem materiálně zajišťoval výstroj a vybavení příslušníků, ale také například i kancelářské stroje a kompletní materiální vybavení vězňů osob, tedy oděvy, obuv, materiály spojené s ubytováním, strojové vybavení prádelny a intendantních dílen. V tomto období jsem se již pokoušel realizovat návrhy na úpravu součástek stejnokroje a jeho doplňování. To se dělo v součinnosti s ostatními bezpečnostními sbory. Šlo tenkrát o stejnokroj v provedení oliva, kde byla vyžadována základní jednotnost. Úpravy neby-

ly úplně zásadní, ale byly. Jednalo se o úpravu košil, zavedení košil v letním provedení s krátkými rukávy, vzorování nového provedení stejnokrojového pláště, nový druh čepice ke stejnokroji pro psovody. Tedy vzorování a úpravy, na které si po dlouhé době pamatuji. Zásadní zlom nastal po roce 1989. V letech 1990 až 1992 nastalo postupné vzorování nové podoby stejnokroje příslušníků SNV ČR a jeho náležitosti. Vzorování jsem zaměřoval na úplně novou podobu součástek stejnokroje, jeho barevné provedení, stříhové a materiálního provedení, provedení sestavy stejnokroje pro muže a ženy. Dále pak bylo potřeba vyvzorovat další náležitosti stejnokroje jako jeho označení příslušnosti ke sboru, hodnostní označení, služební průkaz a další nezbytné náležitosti. Při vzorování jsem vycházel z tehdy málo dostupných informací o vizuální podobě stejnokrojů v obdobných bezpečnostních sborech v zahraničí, o použitých vhodných materiálech, stříhových provedení apod. Při tvorbě jsem pak použil vlastní konstrukční nápady. První podobu provedení a složení stejnokrojové sestavy jsem předložil k připomínkovému a schvalovacímu řízení v roce 1991. Konečná základní podoba stejnokroje po procesu připomínkového a schvalovacího řízení tak, jak byla v roce 1992 schválena, se používá dodnes. Je tomu již neuvěřitelných více jak 25 let.

TAKŽE SE VAŠE NÁVRHY ZAČALY POSTUPNĚ
REALIZOVAT...

Ano, následně byla zadána výroba nového provedení stejnokrojů v počtu 330 souprav akciové společnosti Kras Brno, kde v modelové dílně jsem ve spolupráci s vedením dílny tvořil první schvalovací vzorky stejnokroje. Kolekce 330 souprav byla původně určena jako série ověřovací, která měla být předána příslušníkům k provedení praktických ově-

řovacích zkoušek. Záměrem těchto zkoušek mělo být „vychytání“ nedostatků součástí stejnokroje zjištěných při skutečném praktickém nošení na všech pozicích při výkonu služby. K praktickým zkouškám tak, jak byl původní záměr, ale už nedošlo. S účinností k 1. 1. 1993 zákonem č. 555/1992 Sb. o Vězeňské službě a justiční stráž České republiky, ze dne 17. 11. 1992 byla zřízena justiční stráž, kterou bylo nutné nově vystrojit. Jako první byli tedy vystrojeni do nové stejnokrojové výstroje příslušníci justiční stráže. Stejnokroj bylo nutné před zadáním do užívání doplnit potřebnými náležitostmi. Rezortním označením, státním znakem, hodnostním označením, stejnokrojovými knoflíky a dalšími náležitostmi. Rezortní znak, hodnostní označení a stejnokrojové knoflíky jsem navrhl a předložil ke schválení v roce 1992. Předložené návrhy byly vedením sboru schváleny a náležitosti mohly být použity k označení stejnokroje. Samozřejmě se zavedením nové podoby stejnokroje a jeho náležitostí bylo nezbytné tyto skutečnosti legislativně připravit.

Nová základní sestava stejnokroje se postupně doplňovala o další stejnokrojové sestavy, které jsem již vzoroval přímo pro výkon služby konkrétních profesí. Jednalo se zejména o stejnokroj pro psovody a pyrotechniky, stejnokroj pracovní, stejnokroj polní pro služební výcvik příslušníků a posléze i stejnokroj pro příslušníky jednotek zakročujících pod jednotným velením a pro příslušníky eskortní služby. Při praktickém používání těchto sestav nových stejnokrojů jsem se samozřejmě setkal s různými názory, a to jak s pozitivními, tak i negativními. Negativní kritiky bylo naštěstí málo... Přesto jsem si z každého hodnocení vzal poučení a snažil se ho využít ke zkvalitnění jednotlivých stejnokrojů. Tak jak se na trhu vyvíjely nové oděvní materiály, byla hned snaha je využít

na obnovu a modernizaci součástí stejnokroje. Postupně se obměnila tkanina některých součástek stejnokrojů nebo byly vyvzorovány a zavedeny do užívání nové výstrojní součástky. Stejnokroj byl postupně doplněn tričky, novými druhy svetřů, bundou fleece, novým vzorem stejnokrojového pláště. Naposledy už v roce 2016 jsem vyvzoroval nový model stejnokrojové bundy, která byla následně zavedena do stejnokrojové výbavy. Každé vzorování, každá inovace si samozřejmě vyžaduje legislativní zpracování, které jsem postupně zpracovával a předkládal do legislativního schvalovacího procesu.

CO DALŠÍHO KROMĚ UNIFORMY JSTE NAVRHOVAL?

Ano, to je pravda, nepůsobil jsem pouze v oblasti vzorování, vývoje výstroje pro příslušníky, ale i v oblasti vzorování, vývoje výstroje a vybavení pro vězněné osoby. Za mého působení jsem přestrojil celou vězeňskou populaci. Vyvzoroval jsem výstroj pro odsouzené, obviněné a mladistvé odsouzené. Současně jsem k tomu zpracoval legislativní podklady pro vydání příslušných předpisů. Navrhl jsem také a vyvzoroval novou podobu rezortního znaku z roku 2016-2017 pamětní čestnou medaili k 25. Výročí VSCR z roku 2017.

ČÍM SE ŘÍDÍTE PŘI NAVRHOVÁNÍ
NOVÝCH VÝSTROJNÍCH SOUČÁSTEK
NEBO UNIFORMY?

Pokud se vrátím na prvopočátek, tak při tvorbě provedení nového stejnokroje jsem se řídil vlastní představou a pak porovnáním s tehdy dostupnými informacemi o stejnokrojích v zahraničí. Při dalším vývoji a inovaci již byly k dispozici názory a připomínky z řad uživatelů, tedy příslušníků vykonávajících službu na různých pozicích v nově zavedených stejnokrojích. V dnešní době, v době internetu, je činnost při hledání inspirace, získávání informací o vývoji tkanin a jiných potřebných materiálů daleko snazší. U většiny zahraničních bezpečnostních sborů se při tvorbě a inovaci stejnokrojů dodržuje letitá tradice, tzn. že se zachovává původní tradiční vzhled a barevné provedení stejnokroje. Bylo by vhodné tuto tradici zachovávat i u našich bezpečnostních sborů tak, jako je to u Armády České republiky. U nás se tato tradice zatím drží již 25 let. Samozřejmě s vývojem ve stavu společnosti obecně v Evropě se vystrojování příslušníků bezpečnostních sborů na veřejnosti mění tak, jak si to vyžaduje situace v ulicích evropských

měst. Příslušníci se v ulicích evropských západních měst převážně pohybují při výkonu služby v bezpečnostních bojových stejnokrojích a těžkou výzbrojí. Tradiční vzhled stejnokrojů je tak ze zřejmých důvodů potlačen. Stejnokroje v tradičních provedeních se tak používají spíše při slavnostních aktech apod. Ve vězeňské službě se vývoj stejnokrojů vždy řídil podle účelu jeho využití. Člení se tedy na stejnokroj základní pro vězeňskou stráž, justiční stráž, stejnokroj pro psovody a pyrotechniky, stejnokroj pracovní, stejnokroj pro zásahové a eskortní jednotky, stejnokroj reprezentační a stejnokroj pro generálské hodnosti.

POKUD BYSTE NEBYL LIMITOVÁN CENOU,
CO BYSTE SI IDEÁLNĚ PŘEDSTAVOVAL
PRO PŘÍSLUŠNÍKY VS ČR?

To je zajímavá otázka. Otázka k zamyšlení. Pokud projdu vývoj vzorování a inovace součástí stejnokrojů, vždy jsem se snažil vybírat materiály (tkaniny) kvalitní, inovované, vyvinuté v nejmodernějším materiálovém složení vláken, materiály, které byly již pozitivně prakticky odzkoušené. Tento trend je nastaven tak, aby v něm bylo pokračováno. Současné materiálové složení odpovídá aktuální situaci v textilním oboru. Dostupná skladba stejnokrojové výbavy poskytovaná příslušníkům je vzhledem k její možné kombinaci používání dostačující. Při dodržování stejnokrojové kázně, která je v pravomoci vedoucích funkcionářů, lze zajistit výkon strážní služby např. na vě-

zích, ve vazbách, oddílech apod. v součástkách pohodlnějšího pracovního stejnokroje v kombinaci s tričkem Polo a dalších výstrojních součástek dle potřeby. Je pravda, jak je uvedeno v otázce, že vždy se jedná o finanční omezení. V případě dostatečného množství finančních prostředků, poskytovaných ze státního rozpočtu, bych doporučil neomezovat limit množství poskytovaných výstrojních součástek. Příslušníkům poskytovat výstrojní součástky v množství tak, aby měli možnost jejich výměny v pravidelných intervalech podle potřeby. Současně bych doporučil navýšit finanční limit čili oděvné na pořizování, obměnu a údržbu poskytnutých součástek výstroje. To by samozřejmě muselo být provedeno na základě určitého průzkumu.

KAM SI MYSLÍTE, ŽE BUDE VÝVOJ VYSTROJOVÁNÍ
SBORŮ, JAKO JE NÁŠ, SMĚŘOVAT?

Jak už jsem se zmínil, stejnokrojová výbava poskytovaná příslušníkům musí splňovat kritéria účelnosti, pohodlnosti, odolnosti při používání v různých klimatických podmínkách. Tento trend je nastaven a je třeba v něm pokračovat. Je třeba dodržet základní vzhled stejnokroje a jeho barevné provedení. Stejnokrojovou výbavu lze dále inovovat a doplňovat. Předpokládám, že s dostupností finančních prostředků bude plně zavedeno nové provedení stejnokroje pro příslušníky. Vývoj bude směřovat k zavedení pohodlnějšího provedení stejnokroje pro strážní službu vnitřních prostor věznic a vazebních věznic.

Rapotická věznice se nachází 35 kilometrů západně od Brna a 30 kilometrů východně od Třebíče. Klidnou jízdu se sem z moravské metropole dostanete za necelých čtyřicet minut. Objekt leží na náhorní plošině v mírně zvlněném terénu, obklopený převážně jehličnatými lesy. Nadmořská výška se pohybuje okolo 470 – 520 m n. m. Poblíž najdete obce Rapotice, Újezd a Lesní Jakubov. Nedlouhá historie věznice začíná kolem roku 2005. Tento článek mimo jiné čerpá informace z kroniky, která založení a chod věznice mapuje. Pro zajímavost se podívejme na její úvod.

KRONIKA VĚZNICE RAPOTICKÉ

Milý čtenáři, který začínáš pročitat tyto listy, věz, že kronikář k tomuto dílu přikročil zodpovědně a rozvážně, avšak se značným odstupem od dob minulých. Ve zdejších hvozdech a lesích již hodně jarního sněhu roztálo, mnohokrát slunce vyšlo a statné smrky dávno zastínily výhled k blízkým Rapoticím, malebnému Lesnímu Jakubovu i vzdálenější Zbraslavi. Mezi těmito vískami na začátku Vysočiny se nachází místo, kde po staletí jen divoká zvěř vládla. Zde se v nedávné minulosti usadila vojska, aby si zde základnu zřídila. Nedlouho poté, co vojenská přítomnost v těchto odlehlých místech pozbyla na důležitosti, bylo rozhodnuto vše přeměnit na věznici – zařízení nezbytné, které provází pokolení lidské od nepaměti. Lidé jsou nádoby hříšné a o důsledcích svých nerozvážných činů mívají tak možnost přemýšlet ve stínu místností, kde okna zdobí mříž. Tato kronika nechť zachytí události tak, jak kráčely v čase, nechť z ní čerpá poučení ten, kdo o to stojí.

VOJENSKÁ MINULOST

Za dob budování komunismu v naší zemi, kdy jsme byli pevnou a nedílnou součástí Varšavské smlouvy, bylo rozhodnuto o vybudování protiraketové základny na jižní Moravě. V roce 1985 bylo započato s budováním v Újezdském polesí, která by doplnila protivzdušnou obranu Moravy na strategické úrovni. Během čtyř let úporných stavebních prací u bezejmenné nevýrazné kóty

510,4 m n. m. byl zřízen ubytovací a skladovací tábor, který byl později přeměněn v kasárna. Na jaře roku 1989 se zde již provádějí dokončovací práce a na místo je přesunuta i technika, která je zprovožňována za pomoci ruských poradců. Objekty jsou rozděleny, kdy v prostorách objektů „A“ a „B“ se nacházejí kasárna, kanceláře štábu, týlový autopark, kuchyňský blok, tělocvična, kulturní sál a další servisní budovy. V rozlehlém objektu „C“ je vlastní protiletadlová raketová základna. Vše důkladně oploceno, stráženo a utajováno. Úkolem této brigády byla protivzdušná obrana Brna. Základna byla vyzbrojena ruskými raketami S-200 VEGA s doletem 265 km a výškovým dosahem 40 km. Bunkry pro rakety byly klimatizované a vybavené speciálními rampami, k nimž vedly koleje, které byly vybaveny novým a moderním automatickým nabíjením pro střely S-200 VEGA. Z jara roku 1989 přecházíme nic netuše a plynule do barevného

podzimu, když nám naše zdejší žití zásadně změnil datum 17. listopad 1989. Perestrojka Michaila Sergejeviče Gorbačova přináší své ovoce, východní rudý blok se hroutí jako domeček z karet a nereálné sny o spravedlivém komunismu přikrývá první sníh. Působení české armády ve zdejších místech je pomalu, ale jistě u konce. V letech 1989–2003 dosluhuje celý objekt jako základna raketového vojska Armády ČR.

HISTORIE OD ROKU 2005

Nyní se již dostáváme k prvním zmínek, které přímo souvisí s věznicí. Areál v tehdejší evidenční hodnotě 563 milionů korun přebírá v září 2005 ministerstvo spravedlnosti od ministerstva obrany. Tomuto aktu předcházely složité jednání o následném využití zdejších pozemků, budov a majetku. Dne 15. 09. 2005 se stal objekt Rapotice oddělením Vazební věznice Brno. Začíná se pomalu, ale jistě s přestavbou

na další vězení v České republice, a to na jihu Moravy, kde je těchto zařízení poskromnu.

A jak to zde tehdy vypadalo? Sama věznice vyroste v prostoru „A“, tam kde stojí budova štábu, vojenská ubytovna, kulturní dům, sklady a jídelna. Místo moderní vstupní brány se u cesty krčí nenápadná vrátnice, kde si vítr pohrává s rozbitou okenicí. Za kovovou branou je vidět závoru. Okolo je nízký drátěný plot. V celém areálu jsou vzrostlé smrky a borovice, takže další objekty od brány není ani moc vidět. Jsme vlastně v lese, který poskytoval vojákům přirozené maskování. Po asfaltce se dostáváme k nejdůležitější součásti všech kasáren – nástupovému místu. Okolní budovy jsou díky průběžnému strážení areálu vesměs zachovalé. Domy jsou zděné nebo z betonových panelů s omšelými fasádami. Uvnitř narazíme na zbytky potlučeného nábytku, zapomenuté nástěnky či rezavé radiátory. Celý areál je zařízen v duchu vojenském, a tedy svém a dalšímu poslání ne zcela vyhovuje. Změny jsou a budou nezbytné. Je potřeba vše důkladně promyslet, naplánovat i ekonomicky zabezpečit.

Objekt u Rapotic se stává oddělením Vazební věznice Brno. Brněnská věznice a její vedení je pověřeno zprovozněním Rapotic. Odtud z Brna-Bohunic bude budoucí pracoviště prozatím řízeno, plánováno a organizováno. Kuchyně bude vařit i pro Rapotice a odsouzení budou mít zajištěnou lékařskou péči v Brně. Brno se postará i o počáteční personální obsazení pobočky v Rapoticích.

SAMOSTATNOST VĚZNICE RAPOTICE, ROK 2009

Samostatnou věznicí se Rapotice stávají dne 1. 7. 2009 na základě nařízení ministryně spravedlnosti ČR Daniely Kovářové, č. 1/2009 v součinnosti s interními předpisy VS ČR. Konkrétní podmínky pak

upravuje Dohoda mezi VVaÚpVZD Brno a Věznicí Rapotice. Ředitelem první mužské věznice na Vysočině byl jmenován Pavel Ondrášek, který dosud zastával stejnou funkci ve Věznici Liberec. V Rapoticích v té době pracovalo 169 zaměstnanců a příslušníků Vězeňské služby ČR. Při plánovaném počtu 460 vězňů bylo počítáno pro Rapotice s celkem 230 zaměstnanci. Od července roku 2015 je ředitelkou věznice Martina Marackezková, jejímž zastupováním je v současné době pověřen František Melichar.

REKONSTRUKCE

Dne 12. října 2007 byly v objektu Rapotice podpisem smlouvy o dílo zahájeny hlavní stavební práce v celkovém objemu téměř 165 milionů korun, které měly zásadně změnit původní charakter bývalého armádního objektu na věznici. Předmětem stavební části rekonstrukce je zejména výstavba vstupního objektu a vjezdového koše, vybudování oplocení zakázaného pásma, ale také rekonstrukce provozní budovy, budovy logistiky, trafostanice a ubytovny pro za-

městnance.

V oblasti technických prací se prováděly instalace a zprovoznění signálně-zabezpečovacích prostředků, jako je například vnější zabezpečení včetně digitální mikrovlnné bariéry, vnitřní zabezpečení včetně prostorových čidel, dveřní signalizace, celové a přivolávací signalizace a kamerového systému. V objektu Věznice Rapotice se současně prováděly dvojí stavební práce. Druhá stavební firma tu realizovala opravy objektu ubytovny vězňů, montovala mříže, katro a další stavební práce. Veškeré prováděné práce a stavební úpravy směřovaly k tomu, aby počátkem roku 2008 mohlo být ve věznici umístěno prvních 100 odsouzených.

Dne 10. února 2010 byly ve Věznici Rapotice zahájeny stavební práce druhé etapy výstavby v celkovém objemu 60 milionů korun. Prvotním úkolem výstavby bylo zprovoznění budovy kuchyně s potřebnými technologiemi v celkové ceně téměř 20 milionů korun. Cílem bylo, aby věznice ke konci roku mohla využít veškeré kapacity k ubytování odsouzených. V listopadu 2010 byla rekonstrukce ubytovny vězňů dokončena a zároveň se zprovoznila kuchyně s jídelnou. Vězeňská budova má tedy funkční všechna čtyři patra – oddělení A věznice s dohledem a oddělení výkonu kázeňských trestů a dále oddělení B, C, D pro věznicí s dozorem. Kapacita pro 570 odsouzených je postupně naplňována. V lednu 2011 jsou doplňovány početní stavy zaměstnanců. Tím ale stavební práce ve věznici nekončily. Už v roce 2011 bylo rozhodnuto o rozšíření věznice o další ubytovací blok. Stavba byla zahájena 16. 12. 2011 a již v lednu 2012 se v prostoru za administrativní budovou rozkládá velké stavebníště.

Ministr spravedlnosti Pavel Blažek dne 1. října 2012 za účasti 1. náměstka ministra spravedlnosti Daniela Voláka a generálního ředitele vězeňské služby Jiřího Treglera slavnostně otevřel nové ubytovací prostory ve věznici v Rapotích. Současná ubytovací kapacita tak vzrostla o celkem 308 nových míst. Otevřením nové ubytovny pro odsouzené se kapacita věznice zvýšila na 800 míst, v případě nutnosti až na 900 odsouzených. Drobnější rekonstrukce a opravy ve vězeňském zařízení se ale provádějí i nadále. Další zásadní změna nastala v roce 2016, kdy věznice posílila oplocení praktickou ohradní zdí. Betonová zeď měří na výšku 550 centimetrů a celkovou délku má téměř 1 300 metrů. Tato moderní stavba je opatřena kamerovým systémem, pohybovými čidly a dalšími prostředky, které znesnadňují její překonání. Díky tomu nebude jednoduché zeď ani překonat a ani se k věznici nepozorovaně přiblížit.

PROGRAMY ZACHÁZENÍ

Program zacházení a jeho aktivity ve Věznici Rapotice na oddělení výkonu trestu jsou prováděny na standardní úrovni za využití všech možností věznice, za individuálního přístupu k odsouzeným a v souladu s příslušnými předpisy. V současné době se realizuje deset druhů vzdělávacích aktivit, 13 druhů speciálně výchovných aktivit a devět druhů zájmových aktivit. Vzdělávací aktivity zahrnují výuku anglického, německého či českého jazyka, a to jak ve variantách pro Čechy, tak i cizince, dále dějepis, zeměpis, základy finanční gramotnosti, základy práce na PC, základy pravidel silničního provozu či vzdělávání mladých dospělých odsouzených. Ke speciálně výchovným aktivitám patří besedy s drogově závislými, poradenství drogové prevence, sociálně právní poradenství, různá komunitní setkávání, sociálně psychologický výcvik, psychosociální poradenství, základy etiky, sebeobslužné činnosti jako vaření, společenské chování, diskus-

ní klub, Program ZZZ - Zastav se, zamysli se, změň se nebo základy viktimologie. Do zájmových aktivit provozovaných ve Věznici Rapotice patří keramický kroužek, rukodělné a výtvarné techniky, zahrádkářský kroužek, kroužek sportovních her, kroužek filmového diváka, kroužek společenských her, hudební kroužek, rybářský kroužek, kondiční cvičení a nově chov daňků. Tyto aktivity vede celkem 36 vychovatelů, sedm speciálních pedagogů, jeden pedagog volného času, čtyři psychologové a pět sociálních pracovníků. Své místo ve zdejšímu systému působení na odsouzené má i vězeňský kaplan, který má k dispozici vězeňskou kapli. V souvislosti s novou koncepcí vězeňství je zvláštní zřetel v rámci programu zacházení věnován aktivitám pracovním, kdy se věznici daří zaměstnávat co největší počet odsouzených. Ti jsou pracovně zařazeni na vnitřních a vnějších pracovištích.

BEZPEČNOST

O bezpečnost ve věznici se stará především oddělení vězeňské stráže, které zajišťuje ostrahu věznice, eskorty odsouzených a další činnosti spojené s vnitřním chodem věznice. Vysokou míru bezpečnosti zajišťuje moderní operační středisko společně s ostrahovým pásmem. Součástí oddělení vězeňské stráže je i úsek kynologie, který se primárně zaměřuje na odhalování výroby, distribuce a průniku omamných a psychotropních látek do prostorů věznice.

ZAMĚSTNÁVÁNÍ ODSOUZENÝCH

Ve Věznici Rapotice jsou odsouzení zaměstnáváni ve vnitřní režii, u cizích subjektů mimo věznici a na práci bez odměny pro zajištění každodenního provozu věznice. Věznice Rapotice nemá zatím žádné výrobní haly.

PERSONÁLNÍ STATISTIKY

K 1. květnu 2018 je pro Věznici Rapotice přiděleno celkem 263,5 systemizovaných míst (144 příslušníků a 119,5 občanských zaměstnanců). Z příslušníků je neobsazených celkem 12 systemizovaných míst. U občanských zaměstnanců je ne-

	Počet odsouzených	Poznámka
Vnitřní režie	82	
Práce bez odměny	16	
Cizí subjekty	245	28 firem mimo 1 uvnitř
Celkem zaměstnáno 10. 5. 2018	327+16 PBO	
Průměrná zaměstnanost za duben 2018	53,2 %	
Zaměstnanost k 10. 5. 2018	53 %	

obsazených celkem pět systemizovaných míst. Neobsazená systemizovaná místa příslušníků VS ČR jsou celorepublikovým problémem. V rámci celé Vězeňské služby ČR chybí více jak 600 příslušníků VS ČR. Obsazení volných míst je jedním z primárních úkolů personálního oddělení.

V rámci náboru využívá personální oddělení inzerci na pracovních internetových portálech, placenou inzerci v tisku, oslovení uchazečů z úřadu práce, vyvěšení nabídek na úřadě práce, hledání volných uchazečů na: portal.mpsv.cz, obeslání starostů nejbližších měst s žádostí o spolupráci při obsazování volných míst ve věznici, vyvěšení nabídek na webových stránkách věznice a rozslání nabídek volných míst ředitelům středních škol. Od 1. ledna 2018 do 30. dubna 2018 projevilo zájem o přijetí do služebního poměru příslušníka VS ČR Věznice Rapotice 20 uchazečů. Jedenáct z nich si po sdělení platových a ostatních podmínek písemně požádalo o přijetí do služebního poměru a bylo zahájeno přijímací řízení. Největším úskalím je psychologické posouzení, ve kterém je téměř každý druhý uchazeč neúspěšný. Někteří uchazeči jsou zdravotně nezpůsobilí, nebo mají záznam v rejstříku trestu.

ENGLISH CORNER – IV

The Prison Service of the Czech Republic has a long tradition of cooperation with the Lower Saxon prison service. There was a written contract concerning cooperation between the prison services signed at the beginning of the 2000s and a lot of activities took place at that time. For example SvětlánadSázavou Prison and Vechta Prison for women organized bilateral visits; there were some international meetings; and a twinning project within the PHARE programme. Due to changes in funding of these activities, the cooperation faded out. But in 2011, Maj. Gen. Petr Dohnal, who was the Deputy Director General at that time, initiated renewal of the cooperation. In 2013, a modern Memorandum of Understanding was signed on the highest management level. In 2016, the directors of the Lower Saxon and the Czech Prison Service academies signed their will to cooperate more intensively.

This issue brings an interview with four representatives of the Lower Saxon prison system.

Mr. Helmut Krone is the most active supporter of the cooperation between the Czech and the Lower Saxon systems. In the past, he worked at the Ministry of Justice of Lower Saxony and in the staff training centres in Wolfenbüttel and in Vechta. Now, he is Deputy Director of Lingen Prison and he also works as a teacher in the training centre in Wolfenbüttel. He is responsible for international affairs at the Ministry of Justice in Hannover.

Mr. Günter Schroven is Director of Academy in Wolfenbüttel

Ms. Eva Klostermann and Mr. Peter Schulte are psychologists.

INTERVIEW

Mr. Krone, it seems that you have some special feelings towards the Czech Republic. You have always been very positive about the relations between our prison services. Why do you pay so much attention to our cooperation?

Mr. Helmut Krone:

Privately I was to the Czech Republic first at the end of the 1970s when I visited Prague as a student. From then on, I have been there many times, because I like Prague and the Czech Republic very much. As a fan of motorcycles, I still have a motorcycle CZ 125 from about 1975, which is very rare in Germany.

As a member of the prison service of Lower Saxony since 1986, I have had a lot of meetings with members of the Czech Prison Service. I have been to the Academy in Stráž Pod Ralskem and to the former training centre in Kroměříž. I have visited prisons in SvětlánadSázavou, Plzeň, Brno and Prague several times. I also meet Czech colleagues in Germany quite often. I was involved in the above mentioned twinning project in the years 2002/2003. Then, as the contact person for international relations of the Lower Saxon Prison Service, I organized several meetings with members from the Czech, Polish and Hungarian Prison Services, which took place in the Academy in Wolfenbüttel and in Lower Saxon prisons.

I think that it is very important to have this kind of contact between neighbouring states in Europe, because we can learn a lot from each other. As an example, I would like to mention that in Prague, you have a prison department for female inmates who care about elderly people in a hospital attached to the Řepý prison facility. It is a kind of Restorative Justice and I have mentioned it in Germany very often. Just now, some prisons in Lower Saxony start comparable projects, for example in the youth prison of Hameln. I think that also the Czech Prison Service could learn some things from our system. The department for mothers and children of SvětlánadSázavou for example is similar to our place for female prisoners in Vechta.

I hope that this cooperation between the Czech and the Lower Saxon Prison Services will continue for a long time.

What are the biggest differences between our prison systems that you have identified?
Mr. Helmut Krone:

As far as I know, in the Czech Republic, the prison service is part of the armed forces, although it belongs to the Ministry of Justice. Our organization is more civil, so that leading members like me do not wear uniforms. Only the staff, who works directly with the prisoners (so called "Allgemeiner Vollzugsdienst") has uniforms in our country.

Living conditions in prisons are also different. We try to assure a single cell for every prisoner, so that they have their privacy at night.

I would like to mention, in this context, that from my point of view, you have a very high standard of staff training. Your Academy in Stráž pod Ralskem is modern and offers well equipped classrooms including a very good library. We always admire your Prison Service Academy and its very professional job when we come there.

Mr. Schroven, how has your opinion on the cooperation with the Czech partners changed since your first bilateral meeting?

Mr. Günter Schroven:

I have experienced that the colleagues from the Czech Republic have become more and more open minded and focused on details. I learned, that they do some things better than we and I was surprised, how modern and well equipped the training centre in Stráž Pod Ralskem is. Over time, the trusting cooperation has grown and, on top of that, we have lots of fun together.

are the most important effects of the What do you believe cooperation between our academies? What would you like to see in the future?

Mr. Günter Schroven:

The most important effects until now have been the exchange visits about specific topics, the increasing language competences of participants and the growing deepness of the exchange. In the future, I would be interested in concepts of prison-specific advanced trainings of the prison staff.

Ms. Klostermann, you are a native Slovak working in a German prison in Emden. You help with communication and you interpret at most of the bilateral meetings. What do you particularly like about working as a prison psychologist?

Ms. Eva Klostermann:

When I was studying psychology, I attended an optional subject of criminology. I was curious about how it works in practice so I joined the prison service. I wanted to gain the experience working as a prison psychologist. I found it exciting. Psychologists help people on their path of life. Imprisonment brings people specific problems. Our aim is to prepare prisoners for their release and integration into the society so that they can become law abiding citizens.

I really like my job because it is colourful and full of different tasks. Every day is different. I work with juvenile offenders and I am responsible for crisis intervention in our prison. I also give lectures to my colleagues to prepare them for certain situations they may have to cope with in their professional life.

What do you think the biggest differences between the Czech and Lower Saxon prisons are?

Ms. Eva Klostermann:

The historical development had a significant impact on our prison systems. It is obvious that the organizations and the nature of work are very different. The Czech prison system is marked with discipline. This brings advantages and disadvantages at the same time and it can make your jobs more demanding. But you seem more creative and you find innovative solutions. Being a psychologist, I really admire your project in Řepý where women inmates take care of elderly people.

Lower Saxon prison system puts the accent on a high-quality staff education and staff enhancement especially in the field of psychology. We have exceptional conditions for our professional development.

Mr. Schulte, how many times have you visited Czech prisons and the Academy in Strážpod Ralskem? Can you remember the most interesting information and the most useful experience you have obtained thanks to the cooperation?

Mr. Peter Schulte:

Until now, I have visited the Czech Prison Service three times. One of the vastly impressive topics is the close connection of theoretical and practical training, for example the entrance area in your Academy, where communication and investigation are trained at once. Another more personal, but very important experience for the job is the cultural difference. While we in Germany educate our children and our students in a very individual way, I could experience the collectivistic education in the Czech Republic. It became visible in the kind of accommodation of the students. Also, we are very proud in Lower Saxony to have single cells for our inmates, whereas this is not desirable in the Czech Prison Service.

Have the meetings with Czech prison professionalshad any influence on your job as a teacher and a psychologist?

Mr. Peter Schulte:

I'm quite fascinated by the military background of the Czech Prison Service. As a result, you have clear roles as a superior and as a human. Both are united in one person, but they show up depending on the situation. In our background, we often mix those roles, which sometimes causes misunderstandings. Based on this experience, I start to change my behaviour: concentrate on my role as a teacher when I'm teaching, and deal with people in a more human-oriented way when outside the classroom.

Is there something you would like to tell the readers of the professional magazine?

Mr. Helmut Krone:

As I said already before, I find it very important to cooperate between our countries in prison matters and I wish very much, that it continues, even when there are other persons, who will be concerned with this subject.

Mr. Günter Schroven:

I am thankful for the wonderful time we spend together and the new experiences that my employees and I bring back to our training centre.

Ms. Eva Klostermann:

I really appreciate the fact that bilateral exchange study visits exist. It is the way our nations can get closer to each other. Sharing work experience and communication are a very good means of international relations. Both our systems have advantages and disadvantages at the same time. There is no universal ideal solution but we can learn from each other and exchange our ideas. And this is what our bilateral cooperation is about.

Mr. Peter Schulte:

I have met very valuable and nice people through our cooperation and hopefully we continue in this way for personal and professional development.

Thank you.

Restorative Justice

armed forces

Ministry of Justice

leading members

cell - cela

optional subject of criminology

imprisonment

release

law abiding citizens

juvenile offenders

staff enhancement

superior

bilateral exchange study visits

nice

restorativní justice

ozbrojené sbory

ministerstvo spravedlnosti

manažeři

volitelný předmět kriminologie

věznění, uvěznění

propuštění, propustit

občané dodržující zákony

mladiství pachatelé

zvyšování úrovně či vzdělávání personálu

nadřízený

bilaterální výměnné studijní návštěvy

zde ve významu "sympatické"

ENGLISH CORNER

ONDŘEJ BRYCHTA
SAMOPAL VZ. 61 ŠKORPION
FENOMÉN VE ZBROJÍŘSTVÍ

Malý samopal Škorpion představuje svébytný, originální a velmi zajímavý výrobek, který vzbuzuje po celou éru své existence značný zájem. Úplným názvem 7,65 mm samopal vz. 61 Škorpion, v odborné literatuře nazývaný též jako samopal vz. 61 Škorpion, samopal 61, vzor 61, strojní pistole či jen Škorpion. Od počátku jeho vzniku je vnímán jako jistý fenomén. Prototypem samopalu vz. 61 tak, jak ho zná široká veřejnost nyní, byla varianta nazvaná Samopal Š 59. Na této zbrani pracoval Ing. Miroslav Rybář již v roce 1958, kdy dokončoval studia na Vojenské technické akademii. Z této koncepce prvního Škorpionu se posléze v roce 1961 vyvinul sériově vyráběný kus nazvaný 7,65 mm samopal vz. 61 – tehdy ovšem ještě bez označení škorpion.

Český zbrojní průmysl se ve 20. století do historie zbrojní techniky zapsal dlouhou řadou pozoruhodných výrobků. Za nejoriginálnější z nich bývá právem často označován speciální samopal Škorpion, zdařilý pokus o pokrytí mezery mezi služebními pistolemi a klasickými samopaly na pistolové náboje. Jedná se o krátkou automatickou zbraň zkonstruovanou tak, aby splňovala jak střelecké předpoklady, tak i dobrou manipulaci a obratnost se zbraní. Malá velikost i váha činí z této zbraně výborný prostředek k dosahování stanovených operačních cílů. Tyto cíle nebyly vždy pouze v souladu s oprávněnými zájmy pro společnost. Zřejmě i proto si tento samopal po světě vybudoval svoje rozporuplné renomé.

SAMOPALY ŠKORPION A JEJICH VYUŽÍVÁNÍ

Původní myšlenka vyvinout tuzemský samopal pro služební účely vznikla v druhé polovině 50. let na tehdejším československém ministerstvu vnitra. To chtělo vyvinout malý samopal v ráži 7,65 mm Browning, jak pro zvláštní bezpečnostní aktivity, tak i pro jednotné vyzbrojení příslušníků Státní a Veřejné bezpečnosti. V dnešní době se již Škorpion vzor 61 v rukou vojáků české armády téměř nevysky-

tuje. Původně sloužil jako příruční zbraň velitelů osádek vozů či vojenská tankových jednotek. Postupem času byly z armádních zásob téměř všechny tyto škorpiony přemístěny k bezpečnostním složkám či odprodány do jiných zemí. Nicméně menší množství těchto samopalů má armáda stále k dispozici ve svých zbrojních skladech.

Ačkoli velikost a výkon této strojní pistole omezují její vojenské využití, jedná se o vynikající zbraň pro policejní činnost a podobné bezpečnostní akce, protože je nenápadná a snadno se ukryje. Několika málo kusy jsou Škorpiony vz. 61 stále vybavena některá oddělení PČR. Policisté automatické zbraně využívají zejména při mimořádných událostech nebo bezpečnostních opatřeních jako například během posílení dopravních uzávěr, při zákrocích s očekávaným výskytem tzv. nebezpečného pachatele či osoby se zbraní. Samopaly Škorpion se u Policie ČR ovšem začaly stahovat z aktivní služby v letech 2008/09, kdy generální ředitelství policie rozhodlo o jejich nahrazování novějšími typy automatických zbraní. Přesto, že se samopaly Škorpion již mohou jevit jako zastaralé, nelze i v současné době podceňovat jejich potenciál. Zřejmě proto jsou i nadále hojně využívány u Vězeňské služby České republiky. S největší prav-

děpodobností je tato bezpečnostní složka ČR největším ozbrojeným sborem, který disponuje samopaly vz. 61. Příslušníci VS ČR škorpiony stále používají zejména při výcviku, střežení chráněných objektů na strážních vězích, vstupech do věznic či eskortách nebezpečných odsouzených.

SAMOPAL VZ. 61 JAKO PŘEDLOHA PRO ZAHRANIČNÍ KOPIE

O tom, že se stal samopal vz. 61 po jeho vzniku fenoménem tehdejší doby, svědčí i skutečnost, že se postupem času začaly ve světě objevovat jeho kopie, napodobeniny, popřípadě konstruovat zbraně podobného typu. Ať už legální cestou v podobě odprodání licenční výroby, či odcizením skvělého nápadu, svět vojenských zbraní zaznamenal obrodu.

Mezi nejpodobnější přibuzenstvo českého samopalu lze pak zařadit samopal M84 vyráběný v tehdejší Jugoslávii.

Tento zahraniční model je prakticky totožnou kopií českého samopalu. Zde se též vyráběla i jeho poloautomatická varianta, pistole M85.

IDW firmy Bushman Ltd

TEC-9 firmy Intratec U. S. A. Inc.

Česká zbrojovka, a. s. uvedla, že se ve třetí vývojové etapě výroby v letech 1978–1979 vyvezlo ze 45 000 vyrobených samopalů na 30 000 kusů škorpionů do Jugoslávie, která si současně zajistila práva na jejich licenční výrobu.

Jiří Fencel, který je v České republice předním autorem literatury o palných zbraních, uvádí i další zbraně vycházející s největší pravděpodobností z koncepce škorpionu. K tomu též dodává: „Poté, co se samopal Škorpion, který byl vlastně novým druhem zbraně, objevil na scéně, záhy inspiroval řadu dalších konstruktérů i výrobců k jeho napodobování.“ Zmiňuje pak také polský samopal PM 63,

známý též jako RAK. Ten byl sice zbraní stejné třídy, avšak koncepčně vycházel z jiných samopalů československé výroby zbraňového konstruktéra Jaroslava Holečka. Jednalo se o samopaly vz. 23 a 25. Jako přímé napodobeniny dále uvádí maďarský automat KGP 9,

či ruské samopaly Klin,

Kedr

a Kiparis.

Další kopií má být taktéž americký samopal ScarbScorpion firmy Armitage International, Ltd.

Tato zbraň má anglický ekvivalent jména Škorpion i v názvu. Stejnou koncepci zbraně s využitím nových technologií je možno najít i v dalším americkém samopalu

U všech těchto zbraní byla zachována původní koncepce škorpionu, ovšem v určitých aspektech byl zjednodušený mechanismus zbraně. Také zde jednotlivé firmy přidaly i nové technologie jako odlitky určitých dílů z lehkých slitin či díly z odolných plastů. V dnešní době se již vyrábějí zbraně tohoto typu po celém světě. Nejedná se o napodobeniny, ale o zcela nové výrobky. Samopal vz. 61 ovšem stojí na počátku konstrukce těchto zbraní. S postupem času se kvalita nových produktů posunula na mnohem vyspělejší úroveň. Je to dáno jak zkvalitněním nových technologických postupů, tak i požadavky trhu. Nyní se již malé samopaly rozličných typů nedostávají do rukou jen státním ozbrojeným jednotkám, ale také na sportovní střelnice pro civilní sektor. Stále častěji jimi bývají vybaveny také nejrůznější soukromé profesionální složky, jako jsou bezpečnostní agentury či osobní bodyguardi. Právě klienti těchto subjektů si mohou dovolit vybavit svoje ochránce nejmodernějšími zbraněmi, za které ochotně zaplatí i vyšší cenu. Tyto zbraně již pracují bez sebemenších nedostatků a původní samopal vz. 61 ve střeleckých vlastnostech jim nemohou konkurovat. Přesto je o původní škorpiony stále zájem také díky tomu, že patří mezi jedny z rozměrově nejmenších samopalů vůbec.

NOVÉ KONCEPCE INSPIROVANÉ SAMOPALEM ŠKORPION

Ačkoli se již původní samopaly Škorpion vzor 61 nevyrábějí, jejich myšlenku lze spatřit i v dnešním zbrojním průmyslu. V době svého vzniku patřil samopal vz. 61 rozměrově mezi nejmenší samopaly na světě. I v současnosti se ve zbrojním průmyslu nenachází mnoho jemu podobných koncepcí, co se velikosti týká. V dostupné literatuře a dalších zdrojích je k vidění jen několik málo samopalů, které jsou menších rozměrů než

270 mm délky dosahující škorpion. Jde například o samopal pocházející z USA, model Ingram 10,

navržený v letech 1965-67, popřípadě jeho pozdější drobnější variantu model Ingram 11

a také o izraelskou Micro-Uzi.

Samopal vz. 61 byl zcela zjevně vyvinut jako zbraň pro osobní obranu osob, které musí být z nejrůznějších důvodů ozbrojeny poněkud příručnější zbraní. Tuto koncepci v roce 1988 oživil belgický zbrojní koncern Fabrique Nationale svoji futuristicky vyhlížející zbraní FN P 90.

Ke stejné myšlence se přiklonila i zbrojovka Heckler & Koch se zbraněmi H&K MP 7

a H&K MP5 K PDW.

Tyto samopaly spadají do společné nově vzniklé kategorie zbraní zvané Personal Defense Weapon, tedy PDW, což značí zbraň pro osobní obranu. Samopal Škorpion byl ovšem první zbraní, která by mohla v době svého vzniku nést až později vzniklé zbrojní označení PDW. Jediným nedostatkem, který by jej mohl z této třídy vylučovat, byla pouze jeho malá ráže. Ovšem jako předloha pro zmíněné zbraně zbrojovky Fabrique Nationale a Heckler & Koch by zcela jistě postačující byl. K tomuto tvrzení se i v současnosti přiklání řada autorů ve svých publikacích, kde vz. 61 označují jako „vynikající zbraň pro osobní obranu“. Samopaly třídy Scorpion EVO uherškovobrodská zbrojovka v roce 2004 vstoupila na trh s novou zbraní typu PDW, která odpovídá moderním taktickým potřebám. Nese označení Scorpion EVO 3 A1.

Mimo společné významové slovní označení Scorpion je však koncipovaná modernějším způsobem, než jaký je k vidění u samopalu 61. Kromě armádní verze označované jako A je k dispozici pro komerční účely i samonabíjecí verze Scorpion EVO 3 S1.

Mnohé armády dnes řeší otázku, čím vůbec mají své jednotky vybavit. Pořizovací náklady na moderní zbraně, zvláště pak útočné pušky, jsou velmi vysoké. V této souvislosti je třeba si uvědomit, že přibližně čtyři pětiny každé armády jsou zaměstnány vařením, řízením vozidel, logistickými povinnostmi a dalšími domácími pracemi, které se vyskytují ve všech ozbrojených silách. Z toho vyvstává otázka, proč by měli být všichni tito vojáci vybaveni drahou specializovanou zbraní, kterou pravděpodobně nikdy nevyužijí. Nicméně nějakou zbraň mít musí, aby se v případě potřeby mohli bránit. Pistole by možná mohla tento účel plnit, ale vzhledem ke své povaze vyžaduje velmi intenzivní výcvik, aby s ní dokázal účinně zasahovat každý uživatel. Na to ovšem nemá žádná armáda dost času. Taktéž ani samopal neposkytuje účinné řešení tohoto problému, protože bez použití speciálního střeliva nemusí prostřelit neprůstřelnou vestu či moderní přílbu. I z těchto důvodů vstoupila uherškovobrodská zbrojovka na trh s novou zbraní, která nese zmiňované označení PDW. Jedná se o automatickou zbraň CZ Scorpion EVO 3 A1, která vyplňuje chybějící článek mezi samopalem a útočnou puškou. Zde ovšem nesehrála předchozí plejáda samopalů Škorpion ve vývoji tohoto modelu velkou roli. Koncepce Scorpionu EVO totiž vychází z prototypu slovenské zbraně Lau-

go, který se od klasického samopalu vz. 61 značně liší. Z této slovenské zbraně pak dalším vývojem vzešel i koncept EVO. Jedná se o lehkou automatickou zbraň kategorie PDW, ráže 9x19 mm. Tato nová koncepce zbraně nabízí kvalitní kombinaci mimořádné konstrukční a výrobní jednoduchosti s vysokou přesností, snadným ovládáním a spolehlivostí.

SCORPION EVO

Scorpion EVO byl poprvé veřejnosti představen v květnu roku 2009 na Mezinárodním veletrhu obraně a bezpečnostní techniky IDET v Brně. Jak veřejnost, tak odborníky zaujala mimo jiné vlastní jednoduchá demontáž a montáž zbra-

ně. Trvá jen několik málo sekund a pohodlně ji zvládne i nezkušený uživatel. Díky tomu Scorpion EVO v roce 2010 vážně aspiroval na titul samopal s nejrychlejší rozborkou a sborkou na světě. Vývoj základní verze byl ukončen v druhé polovině roku 2009, kdy tato zbraň pro osobní obranu úspěšně prošla závažnými testy podle nejpřísnějších západních i východních vojenských norem. Ve stejné době získala i své konečné označení CZ Scorpion EVO 3 A1.

VYUŽITÍ EVO

Na jaře roku 2010 objednalo Ministerstvo obrany ČR celkem 572 samopalů CZ Scorpion EVO 3 A1 s příslušenstvím a municí pro Hrad-

generací uherskobrodských škorpi-onů, tedy 7,65 mm samopaly vz. 61. O nový model Scorpionu EVO stále projevují zájem i další bezpečnostní organizace a instituce, a to jak v ČR, tak i v zahraničí. Přezbrojení na Scorpion EVO se aktuálně realizuje i ve Vězeňské službě ČR.

Přestože se nový samopal uherskobrodské zbrojovky svým jménem hlásí ke slavné tradici originálních automatických zbraní Škorpi-on z počátku 60. let minulého století, společného s nimi má pouze málo. Shodu lze prakticky nalézt pouze ve velmi podobné konstrukci dynamického závěru, jak je tomu u předchozích modelů škorpi-onů. Díky dobré lobby této české zbrojovky nyní tvoří CZ Scorpion EVO 3 A1 alespoň prozatím závěrečný vrcholek rodiny samopalů Škorpi-on.

ní stráž. Tato armádní složka je specifickou součástí ozbrojených sil ČR, která má kromě reprezentačních úkolů na starosti zajišťování ostrahy a obrany sídel prezidenta České republiky a jeho hostů. Příslušníci Hradní stráže byli ještě v minulých letech standardně vyzbrojeni první

NEJISTÁ BUDOUCNOST VZ. 61

Od počátku vzniku až po současnost prodělal škorpi-on zajímavý vývoj. Mimo využívání u státních ozbrojených a bezpečnostních složek lze často jeho přítomnost zaznamenat též v kriminálním prostředí. Jeho původní význam, tedy zbraň pro boj proti zločinu, je zde tak utlačován spíše do pozadí. Prvotní myšlenkou využití škorpi-onů však byla ochrana společnosti, nikoli páchání trestné činnosti.

V letech 1992–1997 byla prostřednictvím tehdejšího ministerstva vnitřní velká část samopalů Škorpi-on od PCR stažena. Zbraně byly přes dnes již neexistující firmu R. D. P Group, a. s. prodány údajně do Sýrie, Egypta a dalších zemí Středního východu. Je všeobecně známo, že jsou tyto zbraně i nadále postupně stahovány z aktivní služby příslušníků. Ovšem díky dobrému jménu a zejména pak spolehlivosti není pravděpodobné, že zůstanou nevyužité ve zbrojních skladech. Jako již v minulých letech je opět možné, že by mohly být odprodány do ekonomicky slabších zemí. Tím by se pak teoreticky snáze dostaly do rukou nejrozumnějších osob či frakcí, které je využijí k vlastním potřebám, a tedy novým hrozbám.

Seznam použité literatury a zdrojů je k dispozici v redakci.

Geneze vývoje samopalů Škorpi-on
shora dolů: Škorpi-on vz. 61 E, CZ Scorpion 9x19, CZ Scorpion EVO 3 A1

VÝZNAM BILATERÁLNÍCH VÝMĚNNÝCH STÁŽÍ

IVA PRUDLOVÁ

Díky bilaterálním dohodám a prohlášením o spolupráci mezi organizačními jednotkami VS ČR a jejich zahraničními partnery jsou ročně realizovány desítky výměnných stáží. K věznicím a vazebním věznicím se v roce 2017 připojila také Akademie VS ČR, která v současnosti buduje a vyvíjí systém odborných stáží. Akademie přijala v roce 2017 první dvě skupiny učitelů, a to ze slovenského Institutu vzdělávání a z polského centrálního vzdělávacího střediska. Čeští učitelé pak navštívili partnerská vzdělávací zařízení na Slovensku (Nitra), v Polsku (Kalisz) a v Dolním Sasku (Wolfenbüttel). Na rok 2018 je plánována výměna se slovenskými a s francouzskými partnery a odborná stáž kolegů z Dolního Saska v České republice.

Jak bychom mohli charakterizovat výměnné stáže? Jde zpravidla o několikadenní pracovní setkání s konkrétním zaměřením, během kterého hostitelská instituce informuje partnery o vězeňském systému, prezentuje svou mateřskou organizační jednotku a snaží se vytvořit prostor pro rozvoj profesních i přátelských vztahů.

Jaká jsou hlavní témata výměnných stáží realizovaných AVS? Obecně by se dalo říci, že cílem je získat informace pro využití ve výuce a porovnat podmínky vzdělávání v partnerských organizacích. Konkrétně se učitelé v loňském roce zabývali tématy jako např. srovnání efektivity přípravy příslušníků nástupních kurzů na zkoušky a profil absolventa; podmínky, formy a metody střeleckého výcviku; specifika praktického výcviku v oblasti sebeobrany, používání donucovacích prostředků a zdravotně včetně vybavení specializačních

učeben apod. Letošní rok bude věnován poli historického výzkumu, který zajišťuje Kabinet historie a dokumentace AVS, a praktickému výcviku v oblasti intervenčních technik.

Jaký je program výměnných stáží? Program jednotlivých stáží se liší s ohledem na konkrétní zaměření, specifické cíle a složení skupiny učitelů.

Součástí každého programu je nějaká forma prezentace vězeňského systému a partnerské instituce včetně prohlídky školy a exkurze do vybraných věznic, popřípadě dalších zařízení, jako je památník vězeňství apod. Učitelé se účastní výuky v předmětech souvisejících s cíli stáže či zkoušek. Společně se věnují praktickým činnostem, kdy si předávají zkušenosti – například detaily výuky použití donucovacích prostředků apod. Absolvují odborné debaty a profesní diskuse s odbor-

níky. Účastníci mají rovněž možnost se setkat s managementem partnerské organizace.

Po pracovní části výměnných stáží bývá čas na prohlídku okolí školy, procházku městem nebo na sportovní aktivity. Zde je překonávána jazyková bariéra, odborníci si otevřeněji sdělují své názory a vytvářejí se profesní přátelství. Účastníci stáží rovněž oceňují možnost krátkého volného času, kdy mohou sdílet nově nabyté zkušenosti, znalosti a dojmy.

POLSKÉ CENTRÁLNÍ VZDĚLÁVACÍ STŘEDISKO V KALISZI

Co české učitele v loňském roce v průběhu zahraničních stáží nejvíce zaujalo?

Polské Centrální vzdělávací středisko v Kaliszi.

Vybavení školy nabízí až neuvěřitelné možnosti praktické výuky zejména díky Norským fondům. Účastníci stáže o prostoru školy hovořili jako o uchvacujícím. Speciální učebny na výcvik poskytování první pomoci, televizní studio pro výcvik psychologů či speciální simulační budova upravená pro různé druhy výcviku včetně modelových situací patří k nejlepším v Evropě. Škola má v areálu rovněž dvě částečně kryté střelnice včetně zbrojního skladu. Téměř všichni zaměstnanci VS Polska jsou v uniformách a všichni – kuchař, lékař či pokladník – procházejí stejným výcvikem jako dozorcí či strážníci. Celkové pojetí vzdělávání je více vojenské, například při jakémkoli problému čelí zaměstnanec v nástupním kurzu vyloučení. Při počtu studentů, který je srov-

natelný s AVS, je v polském Kaliszi několikánásobný počet personálu. Učitelé jsou úzce zaměřeni a věnují se pouze své specializaci. Studenti často pracují v dělených skupinách, učitelé a instruktoři spolupracují přímo v hodinách. Důraz je kladen na individuální přístup ke studentům.

Kromě podrobné prohlídky školy byla přínosná návštěva věznice, kde Čechy zaujal systém zabezpečení vstupů čipy a propojení s operačním střediskem.

SLOVENSKÝ INSTITUT VZDĚLÁVÁNÍ V NITŘE

Vzdělávací systém vězeňského personálu na Slovensku je podobný jako u nás. Všichni zaměstnanci Sboru vězeňské a justiční stráže, kteří zajišťují přímý výkon služby či ostrahu vězňů, jsou však ve služebním poměru.

Pro dosažení co největší efektivity v přípravě vězeňského personálu je vzdělávací program zejména zaměřen na rozvoj schopností co nejlépe řešit problémy (analyzovat je, navrhnout řešení) a co nejlépe zvládat náročné situace při výkonu služby. Velký význam je přikládán profesní etice jako předpokladu bezproblémové komunikace s vězňem osobami, mezi personálem, ale také s veřejností. Rovněž cílenému využívání informačních technologií je ve výuce věnována velká pozornost. V osnovách je zahrnut předmět „Tělesná příprava“ včetně závěrečné prověrky. V tomto předmětu jsou příslušníci zařazeni do skupin dle pohlaví a věku. Muži nad

50 let a ženy nad 40 let prověrky nevykonávají. Pojetí tělesné přípravy vnímali čeští učitelé jako inspirující. Závěrečná zkouška kurzů základní odborné přípravy probíhá jinak než v AVS. Frekventant je připuštěn k teoretické části až po splnění části praktické.

Všichni zaměstnanci, kteří jsou v přímém výkonu služby, jsou postupně zařazováni do specializačního vzdělávání. Zde jsou lektory například odborníci z výkonu vazby a trestu, metodici odborů GR či externí lektori. Specializační a odborné kurzy jsou vždy ukončeny zkouškou. Během prohlídky věznice zaujala české účastníky oblast zaměstnávání odsouzených, které se pohybuje kolem 75 %.

DOLNOSASKÁ AKADEMIE VE WOLFENBÜTTELU

Česká skupina se soustředila na výuku sebeobranu a psychologie, která se ve Wolfenbüttelu v určitých tématech propojuje čili integruje. Součástí exkurze v moderní věznici v Sehnde byla praktická ukázka z výcviku místní zásahové jednotky. Učitelé měli možnost vyzkoušet si speciální výstroj - protiúderové obleky - i výzbroj. České učitele zaujalo využití tzv. distanční tyče při zákroku proti ozbrojené osobě. Kromě toho skupina navštívila otevřenou věznici v Burgdorfu, kde byla možnost seznámit se s principem jejího provozu.

Do budoucnosti existují dvě základní schémata. První schéma otevírá možnost zejména pro učitelé od-

borných předmětů vyměnit si zkušenosti s partnery ve více zemích; druhým schématem je možnost opakované stáže na stejném místě, jejímž cílem pak bude konkrétní detailní odborný přínos, nebo stáže vykonané v rozmezí několika let se zaměřením na dlouhodobý rozvoj v konkrétní oblasti.

Odborný program stáží organizovaných v Akademii VS ČR a organizaci návštěvy zajišťují pro partnerské skupiny stejní učitelé, kteří absolvovali zahraniční stáže. Tak se zvyšuje možnost navázání přímé spolupráce či přátelských vztahů. Co se týče jazyka komunikace s partnery v Polsku, v Německu či ve Francii, učitelé se shodují, že nejobtížnější je překonání prvotních bariér - nová, neznámá situace, neznalost prostředí, ostych hovořit a podobně. Po několika hodinách společné práce však tyto bariéry padají. Odborníci si vytvářejí své vlastní komunikační kanály. V každé partnerské organizaci je alespoň jeden kolega, který je připraven tlumočit přes angličtinu. Většinou se však účastníci mezi sebou domlouvají smíšenými jazyky, přičemž čeští učitelé si ochotně a rychle osvojují odborné výrazy v jazyce partnerů. V budoucnosti by se měli výměnných stáží zúčastnit nejen učitelé, ale i další zaměstnanci AVS, kterým informace a zkušenosti ze zahraničí přinesou inspiraci pro další práci. Tímto způsobem dbá AVS o profesní rozvoj svých zaměstnanců, potažmo zkvalitňuje vzdělávání personálu VS ČR nejen v oblasti přímé výuky, ale také jejího organizačního a logistického zabezpečení.

SEMINÁŘ VĚZEŇSKÉ DUCHOVNÍ SLUŽBY A DUCHOVENSKÉ PÉČE

PAVEL ZVOLÁNEK

Rekordních třiasmdesát lidí přijelo na letošní dvoudenní oborový metodický seminář do areálu Akademie Vězeňské služby ve Stráži pod Ralskem. Seminář každoročně organizuje Vězeňská duchoven- ská péče (VDP) spolu s Vězeňskou duchovní službou (VDS), tedy dobrovolníci společně s kaplany. Účastní se ho také další zaměst- nanci věznic ČR.

Na téma bezpečnost v rámci duchovní služby hovořil ředitel odboru výkonu vazby a trestu na Generálním ředitelství VS Pavel Horák a vedoucí stejného oddělení Pavel Holubec. „Tento seminář považuji za důležitý vzhledem ke specifitě vězeňského prostředí. Vážím si služby duchovních v našich věznicích a jsem rád, že dnes jsou již plně začleněni do vězeňské služby,“ řekl Pavel Horák. Zajímavou přednáškou Zpověď za mřížemi přispěl do programu přímo vyučující z akademie VS Ladislav Bajcura. Po přednáškách se dlouho a bohatě diskutovalo. Věznicí ve Stráži pod Ralskem představil přítomným její ředitel Ladislav Blahník. Z praktického pohledu poukázal na možná rizika, s kterými se mohou duchovní při své službě odsouzeným setkávat. Vyzdvihl výbornou spolupráci s místním kaplanem a členem VDP Martinem Škodou, který byl vyznamenán ministrem spravedlnosti Robertem Pelikánem medailí za zásluhy.

SPARTAN

Z VĚZNICE VŠEHRDY

BRONISLAVA VETEŠNÍKOVÁ

Věznice Všehrdy má mezi příslušníky a občanskými zaměstnanci několik sportovců, kteří běhají jen tak pro radost a přitom dosahují na různých závodech úctyhodných výsledků. Na závodech Yellow RibbonRun zastupovali věznici tři běžci a mezi nimi i vychovatel oddělení výkonu trestu Dušan Prokeš.

Loni na podzim se v panenské přírodě zasněžené Andorry, ve výškách 2 100 až 2 400 metrů nad mořem, konalo mistrovství Evropy v extrémním překážkovém závodě ve SpartanRace. Toto místo je zasvěcené spíše zimnímu lyžování a dalším zimním sportům, a jak lze tedy tušit, místní terén a nadmořská výška byly největšími nepřáteli všem téměř 470 účastníkům na startu. Ti si svou účast vybojovali kvalifikačními závody po celé Evropě v průběhu roku. Start byl v ranních hodinách, kdy teploměr ukazoval tři stupně pod bodem mrazu. Samotný závod měřil 22 kilometrů,

ovšem dosažený čas v cíli - téměř čtyři hodiny - prozrazuje, že trať byla mimořádně obtížná. Ačkoliv Dušan Prokeš uvažoval o lepším umístění, zbytečné chyby na trati ho stály cenné minuty. Vzhledem k silné konkurenci byl ale nakonec se svým výsledkem spokojený. S blížícím se cílem pomalu docházela energie, a to v důsledku řídkého vzduchu, vysoké nadmořské výšky a většina závodníků již jen střídala běh s chůzí. Ve své věkové kategorii nakonec obsadil 14. místo ze 64 nejlepších závodníků z celé Evropy a zároveň se stal druhým z České republiky.

To vše je výsledkem dlouhého tréninku a předchozí nominace ze závodu, který se konal v měsíci červenci na Slovensku. Ten považuje za svůj Den D, kdy se Dušan zúčastnil svého opravdového nejdelšího závodu ve střední Evropě ze seriálu SpartanRace, tentokrát druhu Ultra Beast o celkové délce 47 kilometrů. Jedná se o extrémní překážkový závod protkaný bahnem, trním, ohněm, zdmi, lany, ostnatými dráty, dlouhotrvajícím broděním horskými říčkami a překážkami, majícími za úkol zlomit člověka v drsných podmínkách přírody. Více než tři tisíce metrů nadmořské výšky v překrásné přírodě slovenské Valčianské doliny vypovídá mnohé o náročnosti závodu. Podle Prokeše to byl doposud jeden z jeho nejnáročnějších sportovních výkonů v životě. Závod ve Valči pokořil za osm hodin a 11 minut, jak sám říká zcela na dně, zároveň však s úžasným pocitem pokoření další výzvy a šance nominovat se na mistrovství Evropy v tomto druhu sportu. Dlouhodobá systematická příprava v podobě účasti pražského maratonu, půlmaratonských závodů či tréninkově podobných dlouhých běhů byla sice narušena dlouhodobým zraněním, ale přesto z celkového počtu 1 600 startujících z celé Evropy, kdy téměř 600 závodníků závod vůbec nedokončilo, obsadil nakonec 69. místo celkově a 25. místo z českých účastníků. Ve své věkové kategorii mezi 40 a 50 lety však našel přemožitele a tím se s nadějí na úspěch kvalifikoval na mistrovství Evropy.

V OPAŘANECH SE KONAL PŘEBOR

VE STŘELBĚ SLUŽEBNÍ ZBRANÍ

ALEXANDR VIDLÁK

Ve dnech 4. až 7. června 2018 se v Opařanech u Tábo-
ra uskutečnil Přebor Vězeňské služby České republiky
v praktické střelbě ze služební zbraní pro rok 2018. Pře-
boru se zúčastnilo celkem 62 závodníků, z toho 18 žen. Po-
zvání k účasti na přeboru přijali zástupci Sboru vězeňské
a justiční stráže Slovenské republiky, Policie Spolkové re-
publiky Německo, Policie České republiky a Bezpečnostní
informační služby.

Hodnocení přeboru se provádělo ve dvou úrovních, a to u příslušníků Vězeňské služby České republiky a v kategorii open, která zahrnovala i pozvané hosty z ostatních bezpečnostních sborů. Dále byly hodnoceny kategorie jednotlivců mužů i žen a smíšených družstev. Nejúspěšnějším střelcem Vězeňské služby České republiky se stal Zdeňek Balej z Vázební věznice a ústavu pro výkon zabezpečovací detence Brno. Nejlepších výsledků mezi ženami dosáhla Zora Špundová z Vázební věznice Olomouc. Oběma jmenovaným udělil generální ředitel Vězeňské služby České republiky Petr Dohnal titul Přeborník Vězeňské služby České republiky. Nejlepších výsledků v družstvech dosáhlo družstvo z Věznice Horní Slavkov ve

složení Petr Krčka, Tereza Karhanová a Gabriel Balog.
Za velký přínos přeboru lze považovat skutečnost, že se střídalo ze standardních služební zbraní, což svědčí o profesionálním ovládnutí služební zbraní při každodenním výkonu služby. Velkým přínosem rovněž bylo porovnání střeleckých zkušeností s ostatními bezpečnostními sbory, jak tuzemskými, tak i zahraničními, a dále v rozmanitosti využití služební zbraní a jednotlivých odlišností ve způsobu realizace praktické střelby v rámci střelecké přípravy. Nejúspěšnějším střelcům předával v areálu Zotavovny Pracov medaile, poháry a diplomy velitel přeboru Alexandr Vidlák společně s Ladislavem Matoušem.

VĚZEŇSKÁ SLUŽBA A FOTBALOVÁ ŠKOLA

JIŘÍ DIVIŠ

Obec Vestec u Prahy podpořila kvalitu fotbalových dovedností svého dorostu spoluprací se spartánskou fotbalovou legendou a čtrnáctinásobným mistrem ligy Jiřím Novotným. Tak na podzim roku 2013 zde vznikla Fotbalová akademie Jiřího Novotného, které dnes již nikdo neřekne jinak než FAJN (www.fajnviktoria.cz). Jiří Novotný jako šéftrenér FAJN svou každodenní přítomností na trénincích učí vestecské kluky (ale i holky) fotbalovým dovednostem a předává své mnohaleté zkušenosti všem, kteří se do jeho školy přihlásili. Mezi trenéry jsou i příslušníci Vězeňské služby ČR, se kterými má akademie výbornou zkušenost.

Díky Jiřímu Novotnému se podařilo zkvalitnit trenérský tým, který v současné době čítá deset hlavních trenérů a dalších více než 15 asistentů. Všichni trenéři mají trenérské licence, někteří licenci B, tedy 2. nejvyšší stupeň. Akademie má i trenéry, kteří mají licenci A, tedy nejvyšší stupeň. Kromě akademie je Jiří Novotný také aktivně zapojen do činnosti reprezentačních výběrů ČR, aktuálně působí u týmu U20. Také tyto zkušenosti využívá také u týmů FAJN, v současnosti nejvíce u týmu starších žáků a dorostu, který zahájil svou soutěž v září 2017. Postupně se týmy FAJN zlepšují a účastní se turnajů v Praze, ale také jinde v ČR, účastní se také mezinárodních turnajů v Rakousku a Německu.

Cílem FAJN je sportovní výchova mládeže a přenesení sportovních výkonů také do civilního života budoucích mladých lidí. Koneckonců mottem akademie a Jiřího Novotného je: „Na hřišti i v životě hraj vždy fair play.“

**Strážný Vazební věznice
Praha-Pankrác
Pavel Hübl:**

**CO TĚ PŘIVEDLO DO FOTBALOVÉ AKADEMIE
JIŘÍHO NOVOTNÉHO?**

Dostal jsem v létě možnost trénovat na týdenním kempu v akademii Jirky Novotného. Zde mě příjemně překvapily přátelské vztahy v klubu a jeho zázemí na vysoké úrovni. Navíc působit pod legendou Sparty Jirkou Novotným je pro mě jako fanouška tohoto klubu velká čest.

**JAK HODNOTÍŠ SVÉ DOSAVADNÍ PŮSOBNÍ
V AKADEMII?**

Své hodnocení bych nechal na lidech okolo mě. Snažím se dělat maximum a dát klukům co nejvíce rad a zkušeností, které by jim mohly pomoci. Máme super trenérskou partu lidí, která se snaží kluky co nejvíce posunout dál, a výsledky se dostavily.

**JAK ZVLÁDÁŠ SLUŽEBNÍ
A TRENÉRSKÉ POVINNOSTI?**

Nevidím v tom žádný větší problém, ve fotbale se pohybuji už od dětství, takže toto prostředí je pro mě přirozené. A v obou rolích jsou určitá pravidla a zákony, které musím dodržovat. Navíc je potřeba v obou pozicích se stále vzdělávat. V práci si plnit služební věci zodpovědně a řádně. V pozici fotbalového trenéra spíše dbám na sportovní výchovu a rozvoj dětí a jejich motivaci k hraní fotbalu.

**KDYŽ ZMIŇUJEŠ VZDĚLÁVÁNÍ,
CO PŘESNĚ TO PRO TEBE ZNAMENÁ?**

V naší práci je určitě velmi důležité znát zákony a nařízení, které se týkají služebních povinností. Když jsem začínal s trenérskými licencemi, nikdy jsem si nepomyslel, že fotbal je takovou vědou. Čím vyšší licenci si dělám, tím zjišťuji, kolik se toho musím ještě naučit a jak se sport stále posouvá dopředu.

MÁŠ NĚJAKÉ MOTTO?

Mám: Když něco děláš, dělej to naplno a nikdy to nevzdávej. Člověk by měl do všech věcí, co dělá, dát 100 %, a když něčemu věří, nevzdávat to a jít si za tím.

**CO BYS VZKÁZAL NEBO PORADIL
ZAČÍNÁJÍCÍM TRENÉRŮM?**

Vzkázal bych, aby je to hlavně bavilo, měli z trénování radost a dál ji předávali svým hráčům.

**Vrchní dozorce Vazební věznice
Praha-Pankrác
Robert Kornfeld:**

**CO TĚ PŘIVEDLO DO FOTBALOVÉ AKADEMIE
JIŘÍHO NOVOTNÉHO?**

Asi můj vlastní syn, který fotbal hraje. Zprvu počátku to bylo jen fandění s rodiči při zápasech. Musím podotknout, že parta rodičů, která se sešla, je skvělá. Sám jsem fotbal hrával na pozici brankáře, měl jsem tedy potřebu předat své zkušenosti, a tak jsem zpočátku začal trénovat malé brankáře a postupem času i ostatní hráče. V akademii takového hráče, jako je Jirka Novotný, je pro mě trénovat čest a zároveň výzva.

**JAK HODNOTÍŠ SVÉ DOSAVADNÍ PŮSOBNÍ
V AKADEMII?**

Jak již zmiňuje Jirka, jsou to velké starosti: 37 dětí je obrovská zodpovědnost. S většinou kluků jsem už tři roky, a to buď jako pomáhající rodič, nebo později jako oficiální asistent trenéra ročníku 2007–2008, tedy starší přípravky. Realizační tým je ve složení Jiří Dědič, Pavel Hübl, já a jediná žena Olga Zimmermannová. Musím říct, že naše spolupráce je nadstandartní tým, že si dokážeme vyjít vstříc, společně komponujeme tak, aby kluky tréninky bavily a taky jim něco daly. Každý z trenérů má svou roli, spočívající v taktice, strečinku a samotné motivaci malých hráčů.

**JAK ZVLÁDÁŠ SLUŽEBNÍ
A TRENÉRSKÉ POVINNOSTI?**

U mě je to specifický případ, protože trénuji vlastního syna. Na rozdíl od práce se doma o fotbale bavíme, společně fandíme našemu oblíbenému klubu, rozebíráme, co by se dalo zlepšit, a zároveň rozvíjíme kreativitu. Tréninky jsou zábava, radost a vidíte rozvoj a progres těch malých borců. Na rozdíl od zaměstnání, kde je nutnost se řídit rozkazy a předpisy. Obě role však mají jedno společné, a to je zodpovědnost!

MÁŠ NĚJAKÉ MOTTO?

Kluků se vždy před zápasem takto ptám: „Co hrajete – fotbal a proč hrajete – pro radost,“ což je motivační pokřik, který je vždy nahecuje. A toto je moje motto.

**KDYŽ ZMIŇUJEŠ MOTIVACI,
CO PŘESNĚ TO PRO TEBE ZNAMENÁ?**

Motivace je jeden z nejdůležitějších prvků, který při trénování a při zápasech používám. Motivace je základem nejen ve fotbale, ale i v životě. Stanovit si postupné cíle a ukázat, že díky práci a pílí lze dosáhnout úspěchů. Bohužel spousta hráčů končí už mezi 14. a 16. rokem, a to jen proto, že tito kluci před sebou nevidí cíl nebo se v nich nepodaří probudit chuť hrát fotbal.

**CO BYS VZKÁZAL NEBO PORADIL
ZAČÍNÁJÍCÍM TRENÉRŮM?**

Aby šli příkladem všem svým svěřencům, které trénují, a aby nic nevzdávali.

**Velitel eskorty Vazební věznice
Praha-Pankrác
Jiří Dědič:**

**CO TĚ PŘIVEDLO DO FOTBALOVÉ AKADEMIE
JIŘÍHO NOVOTNÉHO?**

Klub má velké možnosti jak se zlepšit a rád bych se na nové koncepci podílel a naplnil současné i budoucí ambice. Navíc trénovat v akademii je vždy příjemná zkušenost, a obzvláště pokud ji zaštiťuje legenda, jako je Jirka Novotný. Beru to jako novou výzvu.

**JAK HODNOTÍŠ SVÉ DOSAVADNÍ PŮSOBNÍ
V AKADEMII?**

Tak jsou to velké starosti, když máte v kategorii 37 dětí, rozhodně to není jednoduché. Ale hráči se zlepšují každým tréninkem i zápasem. Máme skvěle složený realizační tým, který spolupracuje až nadstandardně, a navzájem se nejen doplňujeme, ale také podporujeme což je naším základem úspěchu v rozvoji takto mladých hráčů a dětí. Proto vše hodnotím pozitivně.

JAK ZVLÁDÁŠ SLUŽEBNÍ

A TRENÉRSKÉ POVINNOSTI?

Chce to dobrý trénink a mít na paměti, že děti je potřeba vychovávat tím správným směrem. Správně je koučovat, abychom jim pomohli naplnit jejich vlastní potenciál. Stanovit jim optimální výzvy a zároveň zábavné soutěživé hry. V práci se naopak řídím platnými právními předpisy a rozkazy. Zde není prostor pro soutěžení a hraní si. Obě role však mají jedno společné, a to je zodpovědnost!

**KDYŽ ZMIŇUJEŠ ZODPOVĚDNOST,
CO PŘESNĚ TO PRO TEBE ZNAMENÁ?**

Je to o přístupu. Pokud děláte to, co vás baví, pak vás baví vše, co děláte. A tak je to dokola. Kouč by měl být teoreticky vzdělaný, mít určitou praxi a pracovat jako analytik, aby dokázal sám sobě dávat zpětnou vazbu. Nejde jen o řvaní na hráče, jak si spousty lidí myslí, ale jde o rozvoj a posouvání hranic jak hráčů, tak i nás trenérů. Nic nedělat náhodně a nečekat, jak to dopadne, je pro mě zodpovědnost!

MÁŠ NĚJAKÉ „MOTTO“?

Ano: „Mějte rádi to, co děláte, a dělejte to, co máte rádi.“ Spousty lidí si stěžuje, jak je něco nebaví, že něco dělat nebudou, protože je to pod jejich úroveň, nebo se zbytečně rozčilují, když mají více práce. Pak se stačí řídit tímto mottem.

**CO BYS VZKÁZAL NEBO PORADIL
ZAČÍNÁJÍCÍM TRENÉRŮM?**

Aby nic nedělali jen pro peníze nebo slávu. Vše by mělo začínat od srdce. Každá pedagogická činnost, a hlavně role trenéra vyžaduje čas a energii. S tím musí počítat každý začínající trenér.

ROZHOVOR S JIŘÍM NOVOTNÝM

**PANE NOVOTNÝ, JAKÁ BYLA VAŠE REAKCE NA TO,
KDYŽ JSTE SE DOZVĚDĚL, ŽE VŠICHNI TŘI TRENÉŘI
PRACUJÍ VE VĚZNICI PRAHA-PANKRÁC?**

Hned mě napadlo, jestli si také v práci někdy kopnou fotbálek. Ne vážně... je to důkaz, že fotbal, který

miluju, hrají a také trénují všichni bez rozdílu věku či zaměstnání. Navíc všichni tři patří v naší akademii k těm „nejvzdělanějším“, mají trenérské licence, dokonce jeden trenér licenci A, a tu mám ve FAJNu jenom já, tedy už jsme dva. Jsem moc rád, že jsou u nás v akademii.

MYSLÍTE SI, ŽE JSOU PŘÍNOSEM PRO HRÁČE STARŠÍ PŘÍPRAVKY A I PRO DALŠÍ PŮSOBENÍ VE VAŠÍ FOTBALOVÉ AKADEMII?

Trénuji kategorii starší přípravky, která v letošním soutěžním ročníku patří v tabulce k nejlepším, myslím, že s jedním mužstvem ještě neprohráli, tedy přínosem rozhodně jsou. Máme ve FAJNu otevřenou komunikaci a všichni trenéři si na pravidelných schůzkách předávají informace a doplňují trenérské poznatky a aktuality napříč všemi kategoriemi.

JSTE BÝVALÝ FOTBALOVÝ REPREZENTANT ČR. JAK VZPOMÍNÁTE NA SVÉ PŮSOBENÍ V ČESKÉ REPREZENTACI A CO ŘÍKÁTE NA NEPODAŘENOU KVALIFIKACI ČR NA MISTROVSTVÍ SVĚTA V RUSKU?

Hrát za národní mužstvo je pro každého fotbalistu ta nejvyšší meta a stejně tomu bylo vždy i u mě. V mé éře navíc hráli v národním týmu naše současné fotbalové legendy Pavel Nedvěd, Horst Siegl, Petr Kouba nebo Patrik Berger a národní mužstvo dosahovalo velkých úspěchů jako např. stříbro z ME v Londýně v roce 1996. Kvalifikace se nám nepovedla, forma našich nejlepších hráčů nebyla optimální a týmy v Evropě jsou již

delší dobu velmi vyrovnané. Nejsme ale jediní kdo se do Moskvy příští rok nepodívá. Překvapením je pro mne neúčast Italů a také Nizozemců.

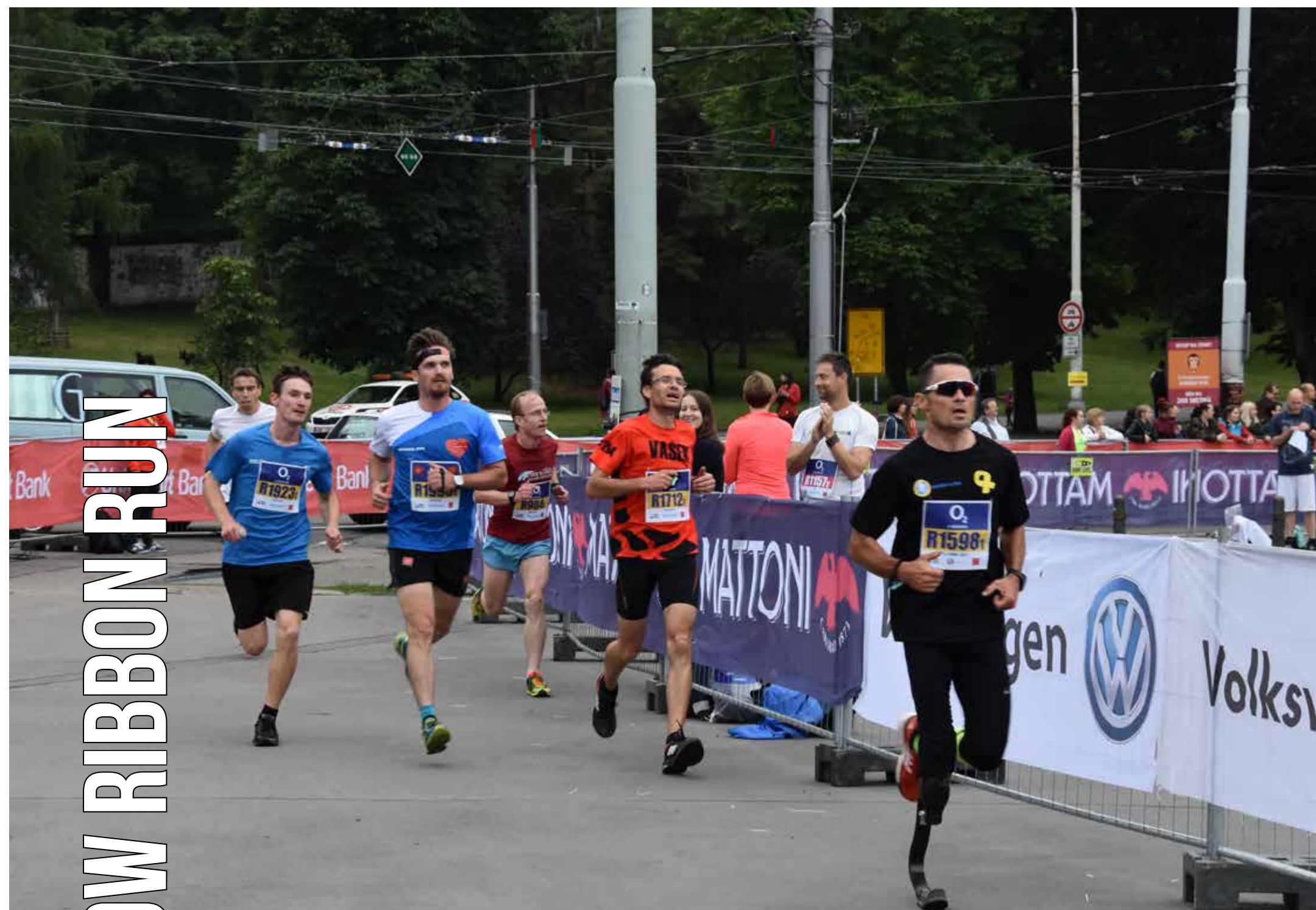
STARŠÍ PŘÍPRAVKY SE POD VEDENÍM TRENÉRŮ VEDE, OBA DVA TÝMY JSOU VE SVÝCH SKUPINÁCH NA PRVNÍCH MÍSTECH – CO VY NA TO?

Jak jsem říkal v předchozím dotazu, je vidět, že všichni tři trenéři mají zkušenosti a také respekt u kluků ze starší přípravky. Ti jim to potom oplácí bojovností a vstřelenými góly na hřišti. Na všech klucích je vidět, že je hra baví a chtějí se stále zlepšovat. To je mimochodem také můj přístup ke sportu... můžeš prohrát, ale musíš do toho dát vždy maximum....

JAKÉ JSOU VAŠE DALŠÍ PLÁNY S FOTBALOVOU AKADEMIÍ?

Akademie vznikla v zimě 2014, mládežnický fotbal ve Vestci byl opětovně nastartován v roce 2010, kdy bylo v týmu 10 dětí. Nyní máme přes 130 dětí ve věku 5–14 let a další každý rok přibývají. Hrajeme okresní soutěže od Přípravky po Starší žáky. Do dvou až tří let bychom chtěli v kategoriích žáků a dorostu hrát krajské soutěže. Cílem je vychovat co nejvíce sportující mladých kluků, kteří budou nastupovat za tým dospělých TJ Viktoria Vestec. Ti nejlepší s naší podporou odcházejí do větších klubů, kde se mohou dále fotbalově rozvíjet...

YELLOW RIBBON RUN

**YELLOW
RIBBON
.CZ**
Uteč předsudkům!

BĚH SE ŽLUTOU STUŽKOU VYVRCHOLIL ŠTAFETAMI 2018

Přes tři stovky závodníků se zúčastnily ve středu 13. června Běhu se žlutou stužkou 2018, který se konal v rámci O2 Pražské štafety. Cílem akce je upozornit na složitou situaci osob s trestní minulostí. Bývalí vězni mají často potíže s hledáním zaměstnání nebo čelí různým předsudkům. I to je podle odborníků důvodem vysoké recidivy (aktuálně dosahuje v ČR 70 %). Na připomínku toho, že si osoby s trestní minulostí zaslouží druhou šanci, vyběhl na start závodu O2 Pražská štafeta rekordní počet závodníků. V sérii závodů Běhu se žlutou stužkou letos vyběhlo rekordních 450 běžců, z toho 18 bývalých a 25 současných vězňů.

Symbolem akce, která vznikla v Singapuru a rozšířila se do světových metropolí, je žlutá stužka. Do Česka její myšlenku přivezla ředitelka věznice ve Světlé nad Sázavou Gabriela Slováková. Druhý životní start pro vězně přišla i včera podpořit osobně. „Odstraňování předsudků je v zájmu celé společnosti. Vězeň, který nemá možnost pracovat, se pak často oklikou vrací k trestné činnosti,” řekla ředitelka ženské věznice.

Štafetové kolíky si předávali mezi sebou současní i bývalí odsouzení, příslušníci vězeňské služby, členové Probační a mediační služby, ministerstva spravedlnosti a další lidé, kteří podporují myšlenku žluté stužky. Krom podpory nové naděje pro osoby s trestní minulostí běžci v černých tričkách předvedli také výborné sportovní výsledky. Tým Yellow Ribbon Run 32 skončil z celkového počtu 800 štafet časem 1:14 na skvělém čtvrtém místě.

BAHNA 2018

Ve vojenském prostoru Zadní bahna u Strašic se v sobotu 22. června uskutečnil Den pozemního vojska – Bahna 2018, kterého se zúčastnila i Vězeňská služba ČR. Součástí expozice vězeňské služby byly nepovolené předměty vězňů, jako jsou nože, kvasné nádoby na alkohol, tetovací nástroje, nepovolené elektrické přístroje a úkryty. Návštěvníci se mohli seznámit s pracovní činností příslušníků a občanských zaměstnanců VS ČR a prohlédnout si donucovací prostředky jako například obušky či pouta. Největším lákadlem byly vystavené zbraně, na které se diváci mohli nejen sáhnout, ale dostalo se jim i odborného výkladu ze strany členů operativně eskortní skupiny. Pozornost návštěvníků patřila i vystaveným vozidlům vězeňské služby, které všem ochotně předváděli jejich řidiči.

Na místě někdejšího popraviště z dob komunistického útlaku v areálu Vazební věznice Praha Pankrác se ve středu 27. června konal pietní akt k připomenutí památky političky Milady Horákové, která zde byla 27. června 1950 popravena. Dopoledne se též konal pietní akt k uctění památky obětí komunismu u památníku na Újezdě. Vězeňskou službu na pietních aktech reprezentovali náměstkové generálního ředitele Simon Michailidis a Jaroslav Myšíčka. V letošním roce se pietních shromáždění zúčastnila také početná delegace Konfederace politických vězňů Slovenska.

PIETNÍ AKT V DEN VÝROČÍ POPRAVY MILADY HORÁKOVÉ

MISTROVSTVÍ EVROPY VĚZEŇSKÝCH SLUŽEB V KOPANÉ

Ve dnech 18. – 22. 6. 2018 se v Moldávii uskutečnilo fotbalové mistrovství Evropy vězeňských služeb. Evropským mistrem se stala Vězeňská služba ČR. V krásném fotbalovém areálu na předměstí hlavního města Kišiněva se proti sobě utkalo celkem osm týmů z vybraných evropských zemí. Skupina A byla složena z následujících týmů: Slovensko, Turecko, Polsko a domácí Moldávie. Do skupiny B bylo zařazeno: Bulharsko, Rumunsko, Estonsko a také Česká republika.

KONCERT SKUPINY THE TAP TAP VE SVĚTLÉ NAD SÁZAVOU

Skvělým zážitkem pro všechny účastníky i diváky přímého televizního přenosu se stal neobvyklý koncert kapely The Tap Tap, který se ve čtvrtek 29. června konal ve Věznici Světlá nad Sázavou. Projekt vznikl ve spolupráci kapely s Vězeňskou službou ČR. Společně s The Tap Tap zazpívaly čtyři vězněné ženy, a to v přímém televizním přenosu na ČT2 a ČT online na ceskatelevize.cz a seznam.cz. S Veronikou, Gábinou, Pavlínou a Editou z vězeňské kapely KatrBand ze Světlé nad Sázavou nacvičili The Tap Tap pěvecké doprovody k sedmi vlastním kusům a písničkám Žlutá stužka od mužské kapely Wsedě z věznice v Kuřimi. Cílem projektu je poukázat na společný problém lidí po výkonu trestu a lidí s handicapem, jakým je začleňování do společnosti.

VĚZEŇSKÁ SLUŽBA ČR NA DNECH NATO

PŘEDSTAVÍ 25 LET SVÉHO TRVÁNÍ

Dvacáté páté výročí vzniku vězeňské služby a sté výročí vzniku České republiky budou hlavními tématy statické expozice VS ČR na letošních Dnech NATO, které se uskuteční od 15. do 16. září 2018 na letišti v Ostravě Mošnově. Většina exponátů, které si návštěvníci přehlídky budou moci prohlédnout, bude proto dokumentovat vývoj vězeňství od roku 1918 a také významné změny, kterými vězeňská služba od roku 1993 prošla. K vidění zde budou historické uniformy, donucovací prostředky, rekonstrukce historické vězeňské cely a další zajímavosti. Přijďte nás navštívit na Dnech NATO 2018 a oslavit s námi 25. let Vězeňské služby ČR a sté výročí založení Československa.

